

Taxa postală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 31

JEAN DE LA HIRE

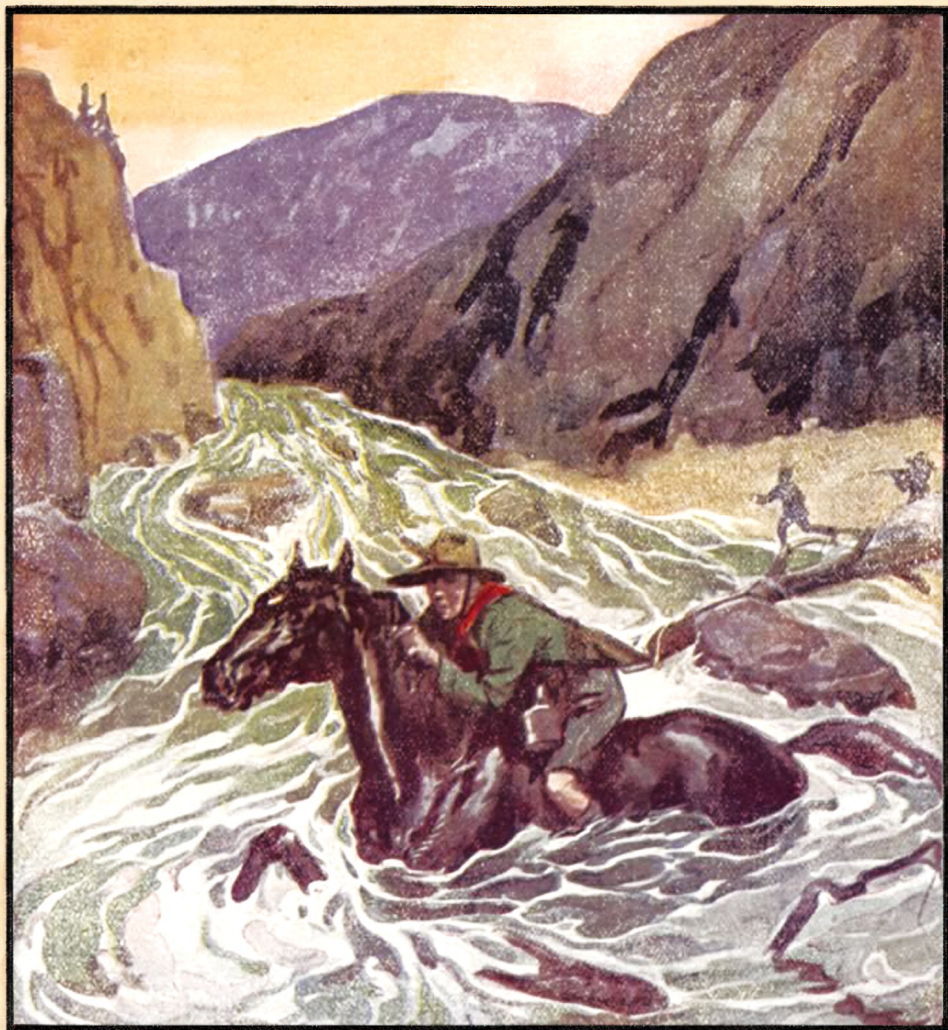
5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

Calul înstelat

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL” BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Calul înstelat

Nr. 31

Calul înstelat

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariție:
1934

CAPITOLUL I

În căutarea Tobașilor

Din ordinul Demonului pampasurilor o trupă, de araucani trebuia deci să plece sub comanda lui Granollers în căutarea indienilor Tobas. Aceștia conduși de misteriosul bandit, care purta ca și Icarahy o mască roșie, răpise pe Dolores, pe Manuело și moștenirea de nouă milioane.

Ne amintim că pe de altă parte cercetașii, printr-o simplă întâmplare, intraseră în posesia titlurilor de rentă, care constituiau moștenirea; că Manuel murise și că cei trei exploratori porniseră în căutarea lui Dolores Alcanta, după ce aflaseră de existența ei din hârtiile găsite asupra cadavrului lui Manuel, cadavru pe care ei îl credeau al tutorelui tinerei fete - Don Esteban de Lucca.

Bine înțeles Demonul pampasurilor nu știa de intervenția cercetașilor în dramatica aventură.

În minutul fixat Granollers și cavalerii săi araucani erau pe cai. Ei ieșiră în ordine admirabilă din fortăreața celebrul lui Demon.

Acesta, cu mâna în șold, în fața trupei sale, aștepta cu sprâncenele încruntate și cu o vădită nerăbdare. Dar, se liniști imediat, văzând pe Granollers și pe araucanii săi.

— Stăpâne - zise locotenentul, salutând cu spada - sunt aci spre a primi ordinele d-voastră, înainte de a porni pe urmele lui Rascas.

— Nu mai am nimic de adăogat la ordinele date, spune Icarahy, dar să fiți fără milă pentru acești mișei și să procedați cu prudență și îndrăzneală. Aduceți-mi pe Dolores, pe Manuело. Plecați! Înainte! Pentru independența și libertatea popoarelor patriei!

— Trăiască demonul pampasurilor! Trăiască Icarahy! strigară araucanii cu însuflețire.

— Mulțumesc! Știu că patria se poate bizui pe voi, căci sunteți niște eroi.

— Trăiască Demonul! Trăiască regele pampasurilor!

— Înainte! Înainte! strigă Icarahy cu glas detunător.

Și ca și când n-ar fi așteptat de cât acest ordin ca să se avânte. Cele două trupe porniră într-un galop nebun, dispărând

În curând într-un nor de praf, fiecare într-o direcție diferită. Demonul îndreptându-se spre sud într-un punct convenit cu conspiratorii din Buenos Ayres, care-l așteptau și Granollers spre teritoriul indienilor Tobas.

Trecură câteva ore.

— Halt! comandă Granollers, ridicând spada și punând-o apoi în teacă. Să ne oprim ca să lăsăm caii să mai răsuflă.

Și zicând acestea sări sprinten de pe cal.

— Ai dreptate, observă Cardon, care urmă imediat în grad după Granollers, cu atât mai mult cu cât suntem numai la vreo zece bătaie de pușcă de un „chapparal”.

— Trebuie să fim prudenți, căci nu putem ști câți inamici ascund poate acele grupuri de arbori presărate ici și colo în pampas. Dar vom ști îndată ce vei fi făcut o mică recunoaștere.

— La ordine, locotenente, zise Cardon, salutând.

Și era gata să se urce pe cal, dar Granollers îl opri zicându-i:

— Nu acum; peste o oră, să putem poposi în „chapparal” în timpul căldurii și s-ajungem înainte de a se înnopta în pădure.

— Zorind puțin caii noștri vom putea ajunge, pe Rascas și pe oamenii lui.

— Între timp, adaogă Granollers, Ramon cu patru din oamenii lui, vor pleca în explorare, în caz de urgență doi dintre ei. Se vor înapoia că să ne informeze.

Și pe când Cardon, își răsucea o țigară, locotenentul răspunse:

— Pe când oameni își deshamă caii, Paolo ne va prepara un *mate*.

— Paolo! strigă Cardon, care-și aprinsese țigara, da calul tău lui Battista, aprinde focul și fă-ne un *mate* cum știi tu să-l faci!

— Bine, d-le sergent, am înțeles. Trei patru pietre, câteva crăci uscate și veți fi serviți în câteva minute.

— Stai! Nu te grăbi! îl sfătui Granollers, să vedem întâi încotro suflă vântul, ca nu cumva indienii, dacă sunt ascunși prin împrejurimi, să simtă fumul și să ne surprindă nepregătiți.

Paolo se apucă să facă focul. Fumul se ridică imediat îndreptându-se pe deasupra ierbii în direcția nord-est.

— Locotenente, puteți fi liniștit, blestemații de indieni n-or să miroase deliciosul nostru *mate*, căci vântul nu bate în spre ei. Granollers, se încredință că vântul sufla regulat și că direcția fumului nu se schimbă și zise:

— *Bueno!* Dar pentru mai multă siguranță, voi de colo – și se adresă unor tineri care priveau distrați fumul – faceți-mi plăcerea

să vă postați în cele patru colțuri ale lagărului și fiți cu ochii bine deschiși!

— La ordine, locotenente! Și vai de cei care vor trece în bătaia puștilor noastre.

Liniștiți, oamenii se adunară în diferite grupuri, care jucând cărți, care zaruri, care stând de vorbă.

Când în sfârșit, băutura făcută din frunzele unui arbore special ce crește prin acele locuri, fu gata, tânărul bandit o turnă într-un vas rotund – numit *mate* – prevăzut cu un lung tub de argint, sau de metal și cu ajutorul căruia se bea. Vasul trecu pe rând în mâna fiecăruia, de la locotenent la ultimul bandit, în mijlocul unei tăceri religioase și solemne. Când vasul se golea. Paolo se grăbea să-l umple din nou. Și fiecare sorbea cât putea mai mult, cât îl ținea răsuflarea.

După câteva minute Cardon și patru călăreți plecară în galop spre *Chapparal*.

Fură în curând urmați de restul trupei, condusă de Granollers.

Să lăsăm pe bandiți și să ne întoarcem în peștera Demonului, unde totuși nu se petrecuse nimic extraordinar după plecarea sa.

Soldații și celelalte persoane care formau caravana lui Don Esteban de Lucea deși era prizonierii Demonului, nu mai aveau față de el acel sentiment de teamă, de repulsiune și de oroare de când îl văzuseră și putuseră constata cu ochii lor că era un tânăr cavalier cu maniere distinse și curtenitoare. Nici unuia dintre prizonieri nu-i venea să creadă că acela era teribilul bandit care făcea să tremure guvernul argentinian și ale cărui fapte umpleau de groază pe toate femeile spaniole. Nu se simțiseră nici odată atât de fericiți. Trăiau ca niște prinți, fumând, cântând acompaniindu-se pe chitarele ce le fuseseră puse la dispoziție, bând toată ziua numai din „*yerba mate*” sau vinul „*pulquo*”.

Într-un cuvânt, toate „aceste canalii” cum le-ar fi spus don Esteban de Lucca, procuratorul din Viedma, care era ținut la carceră – ar fi fost gata să treacă de partea șefului bandiților cu arme și bagaje, dacă armele și bagajele lor n-ar fi fost mai demult chiar în mâinile acestuia. De altminteri, în modul acesta chiar își recrutare el majoritatea partizanilor săi, aceia care formau garda sa particulară, deosebită de trupa alcătuită din araucani. Puelsci, patagoni, care serveau sub ordinele sale..

Printre acești prizonieri era și un negru, anume Jaco, pe care l-am văzut în serviciul lui Dolores.

Pin primele zile ale captivității sale arătase față de Demon o

admirație și un entuziasm fără margini.

Fu primul dintre toți, care declară că dacă i s-ar oferi libertatea el ar prefera o eternă sclavie sub Icarahy de cât să mai rămâie în serviciul lui Dolores.

Și știi să manevreze atât de bine încât Demonul îl alege dintre toți și îl întrebuința în diferite ocazii în serviciul său particular.

Jaco se bucura astfel de o relativă libertate. Dar această libertate era atât de relativă încât Jaco, cu toată viclenia sa nu reuși să se apropie de galeriile unde mucezea don Esteban în celula sa și unde se plictisea și se dispera căpitanul Sandoval în celula elegantă și comodă pe care Demonul i-o pusese la dispoziție.

Și negrul își făcea sânge rău cu atât mai mult că nu știa de călătoria la Angeles a tinerei sale stăpâne și a drăgălașei sale cameriste și amice, metisa Giacinta.

Și mulți din caravana lui Don Esteban judecau destul de sever pe micul negru și îl maltratau, nebănuind că el ascundea într-însul un suflet de erou. Căci atitudinea sa era o simplă prefăcătorie. El ura pe demon din toate puterile, fiindcă acesta îl despărțise de stăpâna sa, de tânăra metisă și de căpitanul Sandoval.

Dar, se întâmplă că Jim, celălalt tânăr negru pe care Demonul îl pusese în serviciul lui Dolores și care – după cum ne amintim – putuse fugi din mâinile indienilor Tobas – întâlnește pe Jaco prin coridoarele subteranei, chiar a doua zi după dramatica sa întoarcere.

Se priviseră, se opriseră, încremeniți de uimire și începuseră imediat să-și vorbească într-o limbă ciudată și neînțeleasă.

Se aruncaseră apoi unul în brațele celuilalt, strângându-se, la piept cu o bucurie nebună și cu ochii plini de lacrimi, apoi ar fi continuat să-și vorbească o săptămână întreagă atât de multe lucruri aveau de spus. Ar fi prea lung și prea puțin interesant să repetăm acel dialog, e însă necesar să spunem că Jim și Jaco erau frați.

Mama lor, o sărmană sclavă care schimbaseră zeci de stăpâni, ca să moară sub povara jugului, îi alăptase pe amândoi.

Amândoi supseră odată cu laptele sărmanei femei, ura împotriva asupritorului, a omului alb feroce și crud și în același timp recunoștința și credința nemărginită față de acei, care se arătaseră buni și compătimitori cu dânșii.

Jaco fusese despărțit de mama sa și vândut majordomului lui

senoritei Dolores. Aceasta îl luase în serviciul său personal și al cameristei sale, Giacinta.

Jaco le adora pe amândouă cu o adevărată exaltare, așa cum iubesc unii negrii pe stăpânii lor până la ultimul sacrificiu și până la moarte. Jim și Jaco hotărâra să se servească de anumite semne convenționale, care nu puteau trezi nici o bănuială și să le desemneze pe un perete al subteranei, întocmai după cum procedează vagabonzii din Europa de-a lungul străzilor pe care le străbat.

Astfel cei doi tineri negri își comunicau în fiecare zi evenimentele cele mai interesante.

Jaco află astfel de la Jim aventurile stăpânei sale și fu în curent cu tot ce li se întâmplase lui Dolores, Giacintei și Manuelo; dar care pentru dânsul constituia încă un mister.

Trebuia deci să profite de absența teribilului Demon, ca să încerce să ajute pe locotenentul Sandoval să evadeze.

Jim căscă ochii speriat, când Jaco îi făcu această propunere. El știa foarte bine că Demonul era fără milă pentru trădători și că-i tortura cu cea mai rafinată cruzime.

Dar și el ura din tot sufletul pe Demon fiindcă acesta ucisese pe fostul său stăpân, un om foarte cum se cade. După moartea acestuia Jim trecuse în serviciul teribilului Icarahy. Dar deși jurase să răzbune moartea primului său stăpân, Jim neputând lucra pe față fusese nevoit să recurgă la viclenie ca să câștige încrederea Demonului și să scape de brutalitatea bandiților.

Și iată că întâmplarea îl punea în fața fratelui său și acesta îi propunea să se răzbune pe inamicul lor comun. Deci, destinul voia aceasta. Negrul e din fire fatalist și Jim goni repede teama și presimțirile urâte.

Jura să facă totul ca să ajute pe Jaco. Trebuia să înșele vigilența a trei sentinele și să ajungă în cealaltă extremitate a subteranei. Iar, ajunși aici trebuiau să știe să iasă făcând să se învântească pe axa sa enormul bloc de stâncă se închidea intrarea. Dar, cum să izbutească fără ajutorul cuiva care să cunoască secretul?

Acest ultim obstacol li se părea atât de greu încât se simțiră deodată cuprinși de deznădejde și Jaco izbucni în plâns. Jim era și el abătut, dar deodată scoase un strigăt de bucurie și începu să danseze și să râdă ca un nebun.

— Dar, taci odată! îl rugă Jaco, punându-i mâna pe gură. O să ne dai de gol. Santinela e în fundul galeriei.

Într-adevăr o torță luminează fundul negru al subteranei și văzură cu teroare pe un soldat apropiindu-se și oprindu-se la câțiva pași de dânșii, dar acesta nevăzându-i în colțul întunecos în care se retrăseseră, se depărta dând din umeri.

— Știu c-am scăpat ușor! zise Jim.

— Da, dar puțin a lipsit să nu ne prindă și din vina ta n-am mai fi putut ajuta pe stăpâna noastră.

— Stăpâna ta, Jaco!

— Dar, bine prostule, când căpitanul va fi liber se va duce s-aducă ajutoare, va face bucățele pe indieni și atunci Senorita Dolores te va lua și pe tine în serviciul său.

— Și ce fericiți vom fi împreună! O! Ce bine îmi pare!...

— Și mie, Jim, căci...

Jaco tăcu și rămase gânditor, apoi:

— De ce râdeai așa adineaori?

— Apropie-te să-ți spun, la ureche ca să nu ne audă cineva.

— Dar, chiar dacă ne-ar auzi, nu ne-ar înțelege.

— Ascultă, tu știi că Juan e bucătarul particular al Demonului; ei bine, el ne va învăța secretul ca să deschidem ușa subteranei.

Jaco scoase o exclamație de spaimă.

— Dar, acela e un bețiv, veșnic la pândă; care părăște Demonului pe toți pe care îi descopere! Ce, ai înnebunit?

Jim rămase o clipă cam încurcat. Poate că Jaco avea dreptate. Poate că destăinuindu-se lui Juan s-ar fi arunca singuri în gura lupului.

— Ești nebun! Nebun de legat! insistă Jaco. Ești smintit, îți spun!

Jim se gândi o clipă apoi, atrăgând pe Jaco și vorbindu-i încet ca un conspirator, îi zise:

— Dragul meu, eu pariez că vom reuși... ascultă...

— Ascultă Jim, nu te juca cu căpitanului! Dacă n-ar fi vorba decât de viața noastră ași înțelege...

— Dar la naiba! Așteaptă să ne reușească lovitura și pe urmă...

Jim vorbea cu atâta convingere încât Jaco rămase nedumerit.

— Atunci, spune-mi ce-ai găsit? Mă faci să mor de curiozitate.

— Apropie-te, te asigur că e ceva foarte simplu.

— Explică-te.

— Știi că Juan e un bețivan. Dar se îmbată pe ascuns..

— Bine, mi-ai mai spus aista. Și pe urmă?

— Dar, pe lângă acest viciu, Juan mai are și altele: e leneș și

ipocrit și când e beat e de o sinceritate dăunătoare pentru toți, afară de el însăși. De multe ori m-a rugat să-l ajut să curețe zarzavatul, sau să duc tava cu mâncare până la ușa stăpânului său, sau a căpitanului Sandoval, căci gătește și pentru dânsul.

— Dar bine, întrerupse Jaco, nu-mi spui ce e cu ușa secretă? Pe mine asta mă interesează.

— Răbdare! Răbdare, în numele Sfintei Fecioare! O s-ajungem și la asta.

— Să dea Dumnezeu s-ajungem!

— Da... dar dacă mă tot întrerupi și nu mă lași să-ți spun.

Și Jim explică:

— Pân-acum, cu toate strigătele lui n-am vrut nici odată să-l ajut, să ducă, de pildă, mâncărurile destinate Demonului și oaspeților săi de seamă din subterană la ghețarie. Dar de acum înainte nu-l voi mai refuza să-l însoțesc și...

— Am înțeles... exclamă Jaco... da... da... o să-i furi cheia și atunci căpitanul va fi liber!

Bunii și micii negri, în naivitatea lor vedeau deja pe căpitanul Sandoval liber și răzbunându-i, fără să-și dea seama de pericolul imens și poate chiar de moartea care-i aștepta.

Două zile mai târziu împrejurările și întâmplarea ajutaseră atât de bine pe cei doi negri în cât Jim devenise cel mai bun prieten al bucătarului și Jaco împărțea cu fratele său această înaltă favoare. Juan, care acum se îmbăta fără să se mai ascundă, știind pe Demon și pe locotenenții săi plecați pentru o săptămână cel puțin, trimitea când pe unul când pe altul din cei doi frați la celula nr. 6 cu mâncarea de dimineață și seara.

E lesne de închipuit bucuria căpitanului Sandoval când înțelese că avea în cei doi mici negri, doi aliați siguri și credincioși.

La început se temu să nu fie vreo cursă întinsă de Demon atât i se păru de extraordinar. Dar accentul de sinceritate al noilor săi amici și amănuntele pe care i-le deteră cu privire la persoanele de care se interesa, îl asigurară și hotărî să profite de neașteptatul ajutor ce i se oferea.

Obstacolele erau totuși imense, erau atâtea precauții de luat, atâtea informații de cules, atâtea piedici de învins, încât timpul trecea și data fatală a întoarcerii Demonului se apropia cu repeziciune.

— Nu, murmură el deznădăjduit. Nu voi reuși niciodată să scap din ghearele Demonului, niciodată Jaco n-o să poată smulge

bucătarului secretul uşii subteranei.

Pe când îşi smulgea părul de furie, văzându-se închis în celula sa, când ar fi trebuit să fie de şase, zile cel puţin pe drumul spre Viddma ca s-aducă ajutoare, iată-l pe Jaco intrând cu o bogată şi gustoasă gustare.

Jaco avea aerul încântat şi tava era atât de încărcată încât căpitanul cu toată tristeţea sa, îl întrebă surâzând:

— Dar bine Jaco, se vede că am invitaţi la masă? Ai poate veşti bune de eşti atât de vesel?

— Vai! Nu veţi avea încă pe senorita Dolores ca oaspe, dar azi trebuie să mâncaţi pentru doi şi chiar pentru trei.

— Ca să faceţi ca Jaco când pleacă într-o lungă călătorie explică micul negru cu un surâs care descoperi cele două şiruri de dinţi.

— Ce spui? strigă căpitanul, sărind în sus, vesel şi nerăbdător: Ai cheia subteranei?

— Nu, n-am cheia.

— Nenorocitul! Mi-ai dat o speranţă zadarnică.

— N-am cheia, dar posed secretul...

Şi Jaco, punând tava pe masă îşi scuipe în palme şi le freca cu energie, bătându-se apoi pe coapse cu un aer atât de vesel, încât Sandoval nu se putu abţine să nu râdă.

Dar, Sandoval îşi relua repede aerul serios. Mâncând cu poftă şi bând din plin, interogă în acelaşi timp pe Jaco. Află astfel cu o plăcută surprindere că cei doi ştrengari se gândiseră la tot şi că pregătiseră toate cu o logică extraordinară şi o meticulozitate demnă de oameni maturi şi experimentaţi.

Mai era încă obstacolul principal: neplăcuta şi primejdioasa prezenţă a santinelor pe care trebuia poate să le ucidă, până s-ajungă la grajdul, unde Jim şi Jaco trebuiau să aleagă şi să înhame pe cel mai bun cal al lui Icarahy.

— La voia lui D-zeu! exclamă căpitanul, punând pe masă paharul pe care-l golise. Peste o oră când toţi oamenii de gardă îşi vor face siesta, să fie totul gata. Du-te repede la bucătărie şi fă aşa ca Juan să se îmbete turtă.

— Să se îmbete? Dar, era deja sub masă când am venit... Şi dacă s-o deştepta, Jim o să aibă grijă să-i mai toarne două trei păhăruţe de „pulque”, ca să-l adoarmă de tot.

Căpitanul Sandoval puse pe Jaco să-i explice în ce constă secretul intrării subteranei.

Jaco scoase din buzunar o bucată de hârtie murdară pe care

desenase grosolan o ușă.

— Punctele astea negre – zise el sunt butoanele pe care trebuie s-apăsați de două ori una după alta, începând de la cel de sus... și eu și cu Jim vom aștepta la intrarea grajdului, ținând de căpăstru calul!

Căpitanul Sandoval observă îndelung petecul de hârtie părea cufundat în gânduri.

Își reamintea numeroasele schimbări de direcție la dreapta și la stânga, pe care le notase cu precizie când pătrunsese pentru prima oară în galerie, cu ochii legați, condus de unul din acei briganzi care îi ținea calul:

— Grajdul e la a douăzecea cotitură, venind din afară, nu-i așa?

— Asta nu știu, căci n-am numărat niciodată... Dar mă duc să număr.

— Deocamdată nu e nevoie, e un detaliu de o importanță secundară; du-te și vino peste o oră cu Jim ca să mă luați și băgați bine de seama că de viața mea depinde aceea a senoritei Dolores... Contez pe voi!

— Pe viață și pe moarte! jură Jaco, grăbindu-se să iasă ea să se ducă la fratele său și să-i comunice ce hotărâse căpitanul.

— Momentul e propice îi spuse Jim. Am dat lui Juan încă un pahar de vin. E beat mort.

La ora hotărâtă, Jim deschise ușa celulei nr. 6. Inima căpitanului Sandoval bătea să se rupă; dar avu o tresărire de uimire văzând intrând pe cei doi mici negri. Ei târau pe Juan și rugară pe căpitan să le ajute să-l puie pe pat.

Și după ce-l așezară, îi puseră alături cheile celulei.

— Și acum urmați-mă zise Jaco, armele sunt aci la doi pași, sunt chiar armele dv., pe care le-am luat.

Căpitanul aruncă o ultimă privire asupra aceluia, care avea desigur să plătească cu viața, greșeala de a se fi îmbătat, dar mizerabilul nu merita nici o milă.

Jim împinse ușa celulei și cu un zâmbet șiret:

— Măine de dimineață, când s-o deștepta n-o să aibă o surpriză tocmai plăcută. Pentru un moment, d-le căpitan iată armele dv. și Sfânta Fecioară să vă protejeze!

Acestea fură ultimele cuvinte schimbate de căpitan și de cei doi salvatori ne drumul care ducea spre libertate și spre răzbunare.

Totul merse de minune, de oarece Jim și Jaco, după c-a

furaseră cheile de la Juan, se feriră să se mai apropie de sala de gardă, unde ședeau în permanență santinelele.

La o sută de metri mai departe, veghia altă santinelă, înarmată până în dinți. De acolo începea adevăratul pericol.

Căpitanul apucă cu mâna stângă pumnalul și cu dreapta spada, nefiind prudent să facă uz de arme de foc.

Deodată pe când mergeau, strecurându-se de-a lungul zidurilor, Jim apucă brațul căpitanului și îl împinse brusc împreună cu Jaco, într-o scobitură a stâncii, care forma o minunată ascunzătoare, pe când el fugea în patru labe în direcția sălii de gardă, imitând strigătul pumei.

Stratagema reuși. Santinela fugi pe urmele presupusei fiare. Jaco și căpitanul profitară ca să fugă cât îi țineau picioarele în sens opus, oprindu-se numai când observară o a doua santinelă.

Micul negru întinse căpitanului o frânghie și îi arătă cu o mimică expresivă o bucată mare de stofă: căpitanul văzu și înțelese. Cu iuțeala fulgerului Jaco înfășură capul soldatului – pe când Sandoval îi lega brațele și picioarele spre a-l împiedica de a se mișca. Rămânea ultima santinelă. Sandoval fu nevoit s-o străpungă cu spada, deoarece fusese descoperit și soldatul trăsesese asupra lui, din fericire fără a-l răni.

Trebuia să procedeze repede, căci zgomotul focului de armă trebuia să fi dat alarma.

Jaco și fugarul porniră în fugă nebună ca și când ar fi avut aripi la picioare! Ajunseră la grajd. Jaco intră și ieși imediat cu doi cai. Întinse frâul calului care avea șeaua pe el căpitanului și încercă să se urce și el pe celălalt. Soldații araucani îi ajunseră din urmă și traseră asupra căpitanului – pe când acesta se urca în șea, dar Jaco înțelegând pericolul își puse calul de-a curmezișul galeriei împiedicând trecerea.

Pentru a împiedica pe soldați să-i urmărească Jaco îi lovea cu patul puștii, dând astfel timp căpitanului să ajungă la ușa subteranei s-o deschidă și apoi s-o închidă în urma sa. Pentru un moment era salvat.

Căpitanul fugea la galop pe când araucanii se pregăteau să-l urmărească iar alți soldați, în galerie doborâseră calul lui Jaco și luându-l pe acesta pe sus îl transportau în camera de gardă.

Vreo zece călăreți se luară după Sandoval, care era cu foarte puțin înaintea lor. Căpitanul își îmboldea calul cu glasul și cu pintenii ca să nu mai cadă în mâinile Demonului, care de data asta l-ar fi împușcat fără milă. Iar urmăritorii săi care știau că

dacă nu-l vor prinde vor fi la rândul lor spânzurați îl urmăreau cu îndârjire într-o goană nebună. Această cursă fantastică dura de mai multe ore când calul căpitanului se poticni.

Sandoval constată cu teroare că animalul șchiopăta și că noaptea începea să învâluie nemărginita câmpie. Iar în timpul acela araucanii iuțeau pasul cailor, fiind siguri că-l vor ajunge.

Într-adevăr căpitanul fu în curând în bătaia puștilor urmăritorilor săi.

Considerându-se de acum pierdut, jură să-și vândă scump viața și s-o apere cu eroism. Și pe când calul său însângerat de pintenii fugea nebunește, căpitanul întors în șea trăgea contra urmăritorilor doborând pe rând patru din ei, care erau mai aproape.

Cei care se găseau mai în urmă se opriră.

După o scurtă consfătuire între ei, reluară cursa cu și mai mare furie.

Scoteau strigăte de fiare sălbatice. Cailor speriați se ridicau în două picioare și potcoavele lor scoteau scânteii. Când călăreții fură destul de aproape, șeful lor strigă::

— Foc!

Patru gloanțe atinseră calul, care se prăbuși la pământ, rănit de moarte. Căpitanul târât și el în cădere, abia se putu elibera din scări.

Araucanii scoțând victorioși strigăte de bucurie deteră iarăși pintenii cailor.

Căpitanul Sandoval, oaspetele și prizonierul Demonului pampasurilor părea învins pentru a doua oară și soldații care-l urmăreau erau acum siguri că nu vor mai fi spânzurați.

Dar, când descălecară și plecându-se asupra calului rănit nu găsiră pe căpitan, araucanii ridicară furioși pumnii la cer, blestemând și urlând de furie.

Încăodată ofițerul le scăpa. Demonul nu-i va mai ierta. Moartea sta deasupra capetelor lor, lugubră ca și noaptea neagră ce acoperea vasta tăcere a pampasului.

— Pe toți diavoli! murmură acela care-i conducea. Mort sau viu, trebuie să-l prindem. Camarazi, trebuie, cu orice preț, să-l readucem în celula lui înainte de întoarcerea stăpânului.

Aprinseră torțele și la lumina lor sinistă, aventurierii căutară în zadar pe dispărut, fără să observe că de zeci de ori îl atinseră cu piciorul.

Descurajat șeful trupei se hotărî să aștepte ivirea lunei ca să

continue cu cercetările.

Așezară santinelele dându-le ordin să tragă asupra căpitanului, la cel mai mic gest de rebeliune, dacă s-ar fi arătat în timpul rondurilor lor de veghe.

Luna se ridicase pe cer, dar ochii cercetau în zadar, căpitanul nu se vedea.

În depărtare câinii preriei lătrau furioși apoi tăceau pe când aerul răsună de miorlăitul jaguarilor și al kangurilor, care-și disputau prada: se auzea în apropiere zgomotul unui torent.

În zori, morți de oboseală și de frică araucanii reîncepură cercetările lor. Văzură un cal mort și o dâră lungă printre ierburile pampasului, lăsată de un corp omenesc.

— Sânge! observă unul din bandiți. Fugarul e rănit și s-a târât aci... priviți!

Soldații sărind în picioare, urmară dâra și de odată se opriră.

Într-o râpă ce se găsea la vreo cinci zeci de pași curgea un torent furios ale cărui ape spumoase se rostogoleau în umbra unor stânci enorme.

Bandiții scoaseră strigăte feroce.

Descoperiseră: pe căpitan întins pe nisip, în marginea pădurii.

Prinzându-se de stânci, de rădăcini și de arbuștii din jur ajunseră la el.

— Mort! E mort! zise unul din briganzi aplecându-se asupra lui. Ce noroc!

— Nu încă! striga căpitanul, sărind în picioare.

Și eu un foc de revolver, culcă la pământ pe imprudentul care se aplecase asupra sa.

CAPITOLUL II

La ora fixată

La ora fixată ora unu după amiază, ora siestei în fortăreața subterană a Demonului pampasurilor. Și totuși nici unul nu doarme. Toți sunt la posturile lor și n-au de cât un singur gând:

„El Diavolo! El Diavolo!”

Aceste cuvinte erau de ajuns ca să terorizeze pe acei oameni, pe care torturile prizonierilor nu-i înduioșaseră niciodată.

Demonul s-a reîntors în peștera sa, de unde sfidează, fără teamă, toată poliția argentiniană.

Se retrăsese în camera sa de lucru și ordonase imediat:

— Jose, trimite-mi pe doctorul Geromio.

Jose salută și ieși. Demonul se întinse într-un fotoliu, comod, întinzând picioarele și rotind în jur o privire nesigură, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă, cu figura aspră și rea.

Părea foarte, palid, din puținul cât i se vedea din masca roșie.

Se jucau cu un pumnal, încercându-i vârful pe lemnul mesei.

Pentru cine cunoaștea pe Icarahy, agitația și paloarea aceea dovedeau o furie cu greu stăpânită.

Se ridică, dând semne de nerăbdare, aprinse o țigară și fumă cu un clopoțel de argint, chiar în momentul acela Jose apărui. Și acesta se dete la o parte, ca să lase să treacă pe un om slab și încovoiat cu aerul umil și fricos.

Acest om era doctorul Geromio, fost farmacist, dentist, medic, chirurg, evadat din închisoarea din Cordova... Unde fusese condamnat la douăzeci de ani recluziune, pentru mai multe otrăviri.

Om foarte abil, destul de cult, amestecat în multe comploturi revoluționare, evadând, găsisese adăpost la câțiva conspiratori și unul dintre aceștia îl recomandase Demonului.

De doi ani de când acest individ era în serviciul Demonului, combinase nenumărate otrăvuri și trimisese pe lumea cealaltă numeroși argentinieni.

Ca să fim dreپți - trebuie să adăogăm - că salvase viața multor răniți și redase sănătatea multor bolnavi.

— Deci, doctore Geromio, operația a reușit? Întrebă Demonul.

— Admirabil, stăpâne, răspunse medicul, îndreptându-și puțin

corpul. Am putut extrage glonte, am pansat rănilor din spate și i-am îngrijit umărul fracturat... Așa că peste câteva săptămâni, căpitanul Sandoval va putea fugi din nou și uide nepedepsit, pe cei mai buni din soldații d-voastră.

Doctorul Geromio tăcu brusc și se lasă să cadă, tremurând, pe un scaun, înspăimântat de privirea severă a stăpânului.

— Doctore, mărginește-te să execuți ordinele mele, fără a le comenta. Aceasta să fie ultima oară când îți permiti să faci ironii. Atunci, ești sigur că nu se va ivi nici o complicație?

— Nici una stăpâne.

— Bine. Viața lui Sandoval e în mâinile duminale și răspunzi cu a duminale de ea.

— La ordinul dv. stăpâne.

Demonul făcu un semn și doctorul Geromio se retrase, furios, că trebuia să facă să trăiască pe căpitanul Sandoval, în loc să-l fi asasinat, satisfăcându-și astfel ura sa împotriva tuturor spaniolilor de rasa argentiniană.

Dar, abia fu singur și Demonul își reluă aerul furios. Aprinse și azvârli vreo cinci țigări și se plimbă în sus și-n jos prin cameră, retrecându-și în minte evenimentele din ultimele zile.

Dacă alte expediții erau destul de fructuoase, toate acelea care de departe sau de aproape se legau de atentatul în contra lui Don Esteban de Lucca avuseseră un rezultat deplorabil. Încercarea de a se înțelege cu conspiratorii, care pregăteau o revoluție sângeroasă la Buenos Aires, dase greș.

Revoluționarii și Demonul contaseră pe cele nouă milioane ale lui Dolores, spre a putea proceda la o revoltă în masa.

Pierderea lor fusese pentru toți o deziluzie. Contase apoi și pe căsătoria lui Dolores cu căpitanul Sandoval, pe care-l știa înamorat de tânăra fată.

Voia să silească pe procurador să-și dea consimțământul la această căsătorie, ca să poată atrage, apoi de partea sa, pe căpitanul Sandoval. De aceea, trata cu atâta generozitate, pe un inamic, din care spera să-și facă un aliat. Și toate planurile sale fuseseră zădărnice de rănirea căpitanului și de ținerea în captivitate a lui Dolores și a lui Manueto.

Și aceasta îl făcu să se gândească la Rascas și la Granollers.

Chemă pe Jose..

— Trimete-mi pe Matteo, pe Pedro și Bernardo. Vreau să știu exact, cum a putut evada Sandoval.

— Stăpâne, îmi dați voie să vorbesc?

— Vorbește Jose!

— Stăpâne, dacă Jim n-ar fi gata să moară și dacă tovarășul său n-ar fi la căpătâiul său în aceeași celulă și dacă Juan, bucătarul, n-ar fi închis și el, aceștia v-ar putea informa mai bine de cât toți ceilalți.

— Vom vedea atunci, mai târziu. Jim e pe moarte?

— Da, stăpâne.

Demonul scrisese câteva cuvinte pe o foaie din carnet.

— Du numaidecât biletul ăsta doctorului. Trebuie ca Jim să trăiască.

.....
Să ne întoarcem acum la Granollers și la trupa sa, care poposise după cum știm lângă „Chapparal”.

Granollers și sergentul său urmați de restul trupei, se instalară deci și se odihniră câteva ore, iar după aceea toți porniră ca să ajungă pe Rascas și călăreții săi. Aceștia fură ajunși înainte de apusul soarelui în lagărul lor, îndărătul unei coline la o mică depărtare de pădurea în care se întăriseră indienii Tobas.

Hotărârea să-i atace pe aceștia înainte de răsăritul soarelui.

Sergenții Ramon și Cardon se oferiseră imediat ca eclerori.

Amândoi își disputau onoarea de a aduce prizonieri, fără să tragă nici un foc de armă.

Rascas se cam îndoia de reușita întreprinderii, dar ca să au le răcească ardoarea, nu spuse nimic și alese pe Ramon.

— Mă închin, zise Cardon, dar de ce Ramon? Și eu sunt tot atât de curajos, ca și el.

— Fiindcă Ramon e un vechi *gaucho*, care a păscut vitele la frontiera teritoriilor indiene și cunoaște mai bine vicleniile indienilor Tobas. Tu ești un soldat de valoare, dar vei fi mai de folos rămânând aci.

Concluzia satisfăcu pe amândoi bandiții, care-și strânseseră mâinile cu efuziune.

După un sfert de oră, Ramon și cincisprezece araucani aleși de dânsul, se urcau pe cai; apoi ajunși într-un luminiș al pădurii, legară caii. Iar după o oră, Ramon descoperise lagărul indienilor Tobas. Își așeză oamenii în diferite puncte, recomandându-le să nu facă uz de armă, de cât în caz extrem; apoi se depărtă, urmat de un singur om.

Strecurându-se printre arbori, reuși să pătrundă în lagărul inamicilor.

Și amândoi văzură pe un sergent din trupa lui Manuelo, un

bătrân metis, numita Cicuta.

Cicuta era legat de un arbore cu niște curele subțiri.

Ramon se apropie și tăindu-i pe rând legăturile, îl întreabă:

— Unde e Manuelo? Dolores mai trăiește?

— Dolores e bine păzită. Manuelo a fost luat de Lupul roșu.

Ramon mai avea de tăiat legăturile de la picioarele lui Cicuta, când un indian, iute ca fulgerul, smulse cuțitul din mâinile liberatorului. Alt indian îl apucă de gât și un al treilea ridică brațul înarmat cu o suliță, vrând să-l străpungă.

Dar Cicuta care avea brațele și pieptul libere, oprise brațul indianului și sulița deviind, se înfipse adânc în pământ.

Într-o secundă tot lagărul fu în picioare. Cicuta, care izbutise să se libereze și Ramon se văzură înconjurați și amenințați de toate părțile.

Tactica indienilor nu era să se vede de a ucide pe cei doi sergenți ai Demonului, ci de a se servi de ei, spre a-l atrage, căci altminteri cei doi bandiți ar fi fost măcelăriți într-o clipă.

În timpul acesta banditul care însoțise pe Ramon, se dusesese să vestească pe tovarășii săi și toți se repezără în ajutorul acestuia, pe când unul din ei, pornise în galop să anunțe lui Rascas cele întâmplate.

Dar o salvă de detunături care izbucnise înainte de sosirea ștafetei, trezise atenția acestuia.

Când cele două trupe sosiră, Rascas și Ramon constatară cu uimire că Cicuta dispăruse.

Uimirea lor se transformă în furie, când auziră strigătele desperate ale lui Cicuta în apropiere.

Ce se întâmplase? Nu era momentul să facă presupuneri și bandiții se repezără în partea de unde veneau strigătele.

Străbătând luminișul, văzură câțiva indieni, care transportau pe Cicuta, pe când alți doi fugeau cu cadavrul unuia din șefii lor.

Alergară după răpitori, neîndrăznind totuși să tragă asupra aceluia, care transporta pe Cicuta de teamă să nu rănească pe acesta din urmă. Și era necesar ca Cicuta să trăiască, spre a le da informații.

Dar, arborii, ierburile înalte, spinii împiedicau această goană și cum indienii era în pădure ca acasă la ei, lupta deveni în curând imposibilă.

Rascas și oamenii săi nu puteau înainta mai mult, fără primejdia de a se rătăci și de a cădea sub loviturile indienilor. Fură nevoiți să se înapoieze; încăodată deci, erau învinși.

Pe când se reîntorcea în lagăr, Rascas își zicea, că de va fi să moară, v-a muri cel puțin luptând până în ultima clipă.

Fu primit de Granollers, ale cărui priviri se iluminară de străfulgerări sinistre, când auzi de noua înfrângere.

— Caramba! Numai merităm să ni se spuie oameni, dacă nu măcelărim pe câinii ăștia de indieni până la cel din urmă înainte de a ne prezenta în fața stăpânului.

— Granollers, zise Rascas, aceasta nu se va întâmpla așa de curând, căci ei sunt prea bine ocroțiți de configurația solului, pe care ei îl cunosc în cele mai mici amănunte, putându-se refugia în orice moment. A! Dacă spaniolii ar fi avut sufletul indienilor, stăpânul nostru n-ar fi putut niciodată să se stabilească în peștera sa!

Granollers, înfuriat îl acuză ca insultă pe patronul lor.

— Nu! Din experiență vorbesc așa, zise Rascas. Dacă Stăpânul m-ar fi ascultat din prima zi când i-am oferit toată experiența mea în ce privește acești Tobas, n-am fi azi aci. Mai sunt încă patru zile și douăzeci și cinci de minute până la scadența fatală.

Rascas își puse ceasornicul în buzunar, pe când Granollers protesta, strângându-i mâna.

— Ce D-zeu, un bătrân viteaz ca d-ta! Haide... Curaj!

— Curaj? Dacă altul mi-ar fi spus acest cuvânt l-ași considera ca o insultă, dar tu. Ești un amic, un fiu și semeni atât de bine cu bietul meu Pietro, care a murit... de aceea te iubesc și te iert.

Apoi cuprins iarăși de gânduri negre:

— Ascultă Granollers, după ce Demonul mă va fi spânzurat.

— Locotenente nu vorbi așa. Până mâine victoria va fi a noastră.

— Crezi?

— Dovada... Iată ceva nou... Rascas se întoarse. Câțiva călăreți se apropiau. Ei aduceau un om sub escortă.

CAPITOLUL III

Un nou aliat al Demonului

Când călăreții fură la câțiva pași, Rascas și Granollers se găsiră în fața unui tânăr de vreo douăzeci de ani, puternic ca un Hercule, voinic și viguros.

— Cine ești? Ce vrei? Întrebă Rascas, cu glasul aspru.

Tânărul își trecu mâna pe frunte și păru că se tulbură, dar ridică repede capul cu mândrie.

— Cine sunt? Un inamic al indienilor Tobas, care au răpit pe mama mea, văduva unui bogat estanciero din Campo. Ce vreau? Să vă servesc.

— Și de ce vrei să ne servești pe noi, adică să servești pe Demonul pampasurilor, ale cărui fapte te-au făcut desigur să tremuri auzindu-le?

— Fiindcă...

— N-am terminat. De ce vii să te predai mie? Căci de-acum ești prizonierul meu. Înțelege? Ești prizonierul lui Rascas, inamicul neînduplecat al indienilor Tobas! Nu ești cumva vreun trădător? Nu cred că ai venit la noi numai de dragul Demonului.

— E adevărat, venerabile și viteze Rascas Eu n-am mințit nici o dată și n-ași putea minți.

Călăreții, care aduseseră pe tânăr începură să protesteze și se apropiară, gata să-l înhațe, la cel mai mic gest al sefului.

— Depărtați-vă, camarazi, a vorbit ca un bărbat. Lăsați-l să se explice.

— Iată, eu sunt Metis. Metisa Giacinta e sora mea de lapte. Un mare șef Tobas, vrea s-o ia ca sclavă și eu nu vreau.

— E omenesc.. Dar tu ai mințit. Continuă. Cum te cheamă?

— Jacobo Fernandez, născut la estanciera Lucia, răspunse tânărul pălind îngrozitor. Aveam doi ani când indienii mi-au răpit pe mama mea.

— De ce această tulburare, tinere? Numele mamei tale.

— Tulburarea mea? Fiindcă d-ta m-ai acuzat de minciună și nu mă pot răzbuna. Numele mamei mele: Rosalia Piquita, născută la Mendoza, în Anzi. A! Mișei, au ucis-o la *estanciera*, împreună cu tatăl meu.

Rascas scoase un strigăt de bucurie, sărind în picioare și o

lacrimă îi tremură în colțul ochilor. Și, în mijlocul înmărmuririi generale, îmbrățișa pe tânăr.

— Locotenentul și-a pierdut capul: murmurară câțiva soldați, tot atât de uimiți de incident cât și Jacobo.

Dar Rascas își reluase liniștea obișnuită.

— Jacobo, ce servicii vrei să ne faci în schimbul a ceea ce ceri?

— Să fiu călăuza voastră toată viața mea, în expedițiile voastre, împotriva indienilor Tobas și să vă conduc de-acum înainte fără ca să mai întâmpinați obstacole, sau să pierdeți din oameni, până la ascunzătorile lor. Acesta e adevărul, împușcați-mă pe loc, dacă aveți cea mai mică bănuială.

Și scoțând cu un gest lent un revolver de la cingătoarea unui din bandiții mai apropiați, prezentă arma bătrânului locotenent al Demonului.

Rascas se ridică. Și apoi zise cu un glas solemn.

— Jacobo nu poate fi un trădător, camarazi! Rosalia Piquita și soția mea Maria, erau surori. Și Jacobo e nepotul meu. Ura lui Jacobo împotriva indienilor Tobas, e și ura mea. Jacobo vino în brațele mele!

Unchiul și nepotul se aruncară unul în brațele celuilalt. În mijlocul aclamațiilor cordiale și entuziaste ale bandiților și ale araucanilor, care aflând de cele ce se petreceau, alergară ca să primească pe noul aliat.

— Nu-ți spuneam eu, locotenente că azi, chiar victoria va fi a noastră! exclamă Granollers, surâzând.

— Să dea Dumnezeu să fii profet! răspunse Rascas, strângându-i mâna.

După câteva minute trupa porni la drum.. O luară pe marginea pădurii, apoi străbătură un spațiu care da într-o câmpie, în mijlocul căreia se înălțau arborii unui „*Chapparal*”. Și Jacobo arătând frunzișul arborilor:

— Colo se ascunde cea mai mare parte dintre indienii Tobas, pe care îi vom masacra, fără a răni însă pe prizoniere, care sunt păzite într-o grotă din mijlocul Chapparalului.

— Dar Manuelo? întrebă Granollers.

— Lupul roșu l-a răpit.

— Îl vom scăpa, întrerupse Rascas cu vioiciune.

Rascas și Granollers descălecară. Ceilalți îi imitară. Caii fură legați de arbuștii din pădure și lăsați în paza a vreo cincisprezece briganzi, care rămaseră de santinelă.

Apoi, ieșind din pădure, Jacobo și restul trupei se culcară la

pământ și se târâră prin ierburile înalte, până la chapparal.

La început totul merse bine; apoi lucrurile începură să se strice. Un araucan fu descoperit de un Tobas, care dete alarma.

Lupta fu grozavă; mulți briganzi fură uciși, indienii căzuseră și mai mulți. În grotă, Dolores și Giacinta auzeau vâjâitul gloanțelor și așteptau cu îngrijorare sfârșitul luptei.

Aceasta era să se decidă în favoarea bandei lui Icarahy, când unul din șefii indieni care ședea cu alții în interiorul grotei, ieși îngrijorat de apropierea detunăturilor. Dintr-o privire înțelese pericolul situației; erau pe punctul de a pierde beneficiile victoriilor precedente.

Vreo cincisprezece Tobas se înapoiau în grotă, goniți de intensitatea împușcăturilor. Șeful lor le ordonă să se întoarcă în luptă. Ei se supuseră dar nu plecară singuri, împingeau înaintea lor pe Dolores și pe Giacinta, mai mult moarte de frică și pe Cicuta strâns legat. Indienii puseră pe prizonieri în fața grotei, iar ei se așezară îndărătul lor cu armele întinse. Trimiseră o ploaie de gloanțe de săgeți și de sulite asupra araucanilor. Iar aceștia primiră ordinul să bată în retragere și să înceteze focul.

Beat de furie Rascas fusese nevoit să dea acest ordin ca să nu tragă asupra prizonierilor. Indienii Tobas profitând de această retragere se năpustiră asupra araucanilor, care fură nevoiți să renunțe definitiv la luptă și să se refugieze în pădure.

Rascas, Granollers, Ramon și Jacob ținură consiliu. Ce era de făcut? Ce viclenie să întrebuinteze ca sa puie mana pe prizonieri înainte de a porni în căutarea Lupului roșu și a lui Manuelo? Hotărâră să trimită un parlamentar. Jacobo propuse să se ducă el, însoțit de doi călăreți. Dar curajoasa propunere fu respinsă fiind prea temerară, deoarece, trimițând un astfel de ambasador ar fi părut o prea mare sfidare și ar fi înrăutățit și mai mult pe indieni care urau pe Jacobo.

Se acceptă însă, propunerea lui Ramon. Dar, ce zălog să ofere în schimbul prizonierilor?

Se învoiră ca, profitând de faptul că indienii nu știau de executarea Coyotului, să le promită, în numele Demonului să redea libertatea acestuia în schimbul prizonierilor și ca unul din locotenenții Demonului să rămâie ca ostatec până la reîntoarcerea Coyotului printre ai săi.

Dar cine să se sacrifice pentru cauza comună? Nu încăpea îndoială asupra sorții ce i-ar fi fost rezervată îndată ce indienii ar fi înțeles înșelătoria. Căci Coyotul fiind mort nu se mai putea

înapoia.

— E datoria mea, declară cu răceală Rascas. Eu îmi pot risca pielea, deoarece acum sunt sigur că voi fi spânzurat sau împuşcat din ordinul stăpânului.

— Vom mai vorbi despre asta, când parlamentarul sa va întoarce, dacă se va mai întoarce, observă cu tristeţe Granollers, căci se prea poate să fie linşat sau scalpat.

Nici un muşchi de pe faţa lui Ramon nu se mişcă. Luă cu un gest mândru steagul alb din mâna unui araucan şi escortat de doi călăreţi plecă în galop spre chapparal.

Rascas, Granollers şi Jacob, servindu-se de un binoclu, urmăreau de departe peripeţiile dramei.

Văzură astfel pe Ramon oprindu-se în marginea „chapparal”-ului la o distanţă de câţiva metri înaintea celor doi călăreţi.

Câţiva indieni îi ieşiră înainte şi Ramon, care vorbea corect limba lor – ca şi Rascas de altminteri – discuta cu ei – judecând după frecvenţa gesturilor – cu multă însufleţire.

Aceştia dispărură în „Chapparal”, Ramon şi tovarăşii săi înaintară câţiva metri şi fără să descalece se opriră la umbră cu armele în mână.

După un sfert de oră veni alt grup de Tobas. Descurajarea, deziluzia; cu greu disimulate se citeau pe figura briganzilor şi a lui Jacob, când se înapoia Ramon.

— Ei bine? întrebă Rascas.

— Totul ar merge bine, dacă am fi găsit pe Manuelo. Dar indienii Tobas nu ştiu unde e şeful lor, Lupul roşu, care l-a luat cu dânsul. Ei cred că Manuel după ce va îndura chinurile torturii, va fi ars pe rug, iar cenuşa lui risipită la cele patru vânturi.

Toţi oamenii scoaseră strigăte de revoltă şi deoarece, uitând că şi ei făceau acelaşi lucru ba chiar şi mai rău, cu nenorociţii care nu puteau plăti birurile enorme ce li se impuneau. Dar, era vorba de Manuelo şi Manuelo era un şef destoinic, un viteaz iubit de toţi araucanii şi de Demon, care avea pentru dânsul multă stimă şi prietenie.

— Nu, asta nu se va întâmpla, cât timp voi trăi eu! strigă Rascas.

— Pentru un moment cel puţin, nu încă, replică Ramon, căci seniorita Dolores, câştigând simpatia marelui mag ai tribului, dându-i un inel în dar, acesta a convins pe Lupul roşu să amâie execuţia sentinţei, ba chiar să n-o facă deloc deoarece moartea lui Manuel ar fi urmată imediat de a Coyotului.

— Și atunci? Atunci? Întrebară toți, curioși să afle mai mult.

— Iată în câteva cuvinte răspunsul indienilor:

„Vor aștepta până la ivirea lunii noi – nici un minut mai mult – ca să ne dea pe Manuelo cu condiția să le aducem pe Coyot. De nu, Manuel va fi imediat executat...” Și ca garanție pentru buna noastră credință, unul din noi va trebui să rămâie ca ostatec.

Rascas se oferi din nou. Îi se demonștră că era preferabil să se înapoieze la stăpânul său și să-și menție cuvântul dat.

— În timpul acesta trebuie să izbutim să răpim pe Manuelo și tezaurul care îl are la el, împreună cu senorita Dolores și cu Giacinta, asigură Granollers.

Ramon reluă:

— Rascas, mergând în galop, va ajunge, înainte de ora fixată și îndată ce-i va fi explicat cum stau lucrurile, îi va acorda desigur un răgaz de patruzeci și opt de ore ca să-i permită să se înapoieze cu Dolores, Giacinta, Manuelo și milioanele.

Jacob care observa cu binoclul raportă că indienii discutau foarte însuflețit între dâșii, desigur cu privire la Ramon.

Aceasta le aminti dureroasa necesitate ca unul dintre ei a se sacrifice spre a asigura reușita planului lor.

Sergentul Cardon insistând ca onoarea să-i fie lăsată lui, el fu aclamat de camarazi ca un erou, care se duce să salveze patria în pericol.

Ramon porni iar spre „Chapparal”. Predase pe Cardon în mâinile indienilor și le ceru să jure că vor trata bine pe tânărul sergent.

— Desigur, îl vom trata așa cum tratăm pe oaspeți și pe ostateci, adică întocmai ca pe noi înșine și așa cum trebuie să trateze Demonul pe marele nostru șef alb, Coyotul! exclamă șeful indian.

Aceste cuvinte sunară neplăcut la urechea lui Ramon, care asistase la execuția sumară a Coyotului, ordonată de Demon.

Dar Ramon se înapoia imediat spre a hotăra împreună cu ceilalți asupra unui nou atac nocturn, atac la care avea să participe și Rascas, făcând astfel o ultimă încercare, care iacă nu reușea avea totuși să-i permită să se prezinte în fața judecătorului său, înainte de ora stabilită.

Vai, când se înapoiară la „Chapparal” un foc mare ardea în fața grotei absolut goală; iar în foc zăceau corpurile carbonizate ale morților și răniților care nu putuseră fi luați de indienii dispăruți.

— Nu-mi mai rămâne decât să mă pun la dispoziția stăpânului, zise Rascas. Adio camarazi!

— Nu, la revedere Rascas! Aibi încredere în noi, răspunseră ceilalți în cor.

— Mulțumesc camarazi! repetă Rascas, înapoindu-se cu câțiva călăreți, care îi mai rămăseseră din cei cincizeci încredințați de Demon, ca să învingă ca un erou, sau să se înapoieze ca să moară ca un vinovat.

Și acolo, în fundul viziunii sale, Demonul, uitându-se pentru a zecea oară la ceas striga:

— Jose, spune să se pregătească sala cea mare a consiliului. Să se adune toți cei care nu sunt de gardă – ca să asiste la triumful lui Manuel, sau la sentința de moarte a lui Rascas.

Zece minute mai târziu, un călăreț semnală sosirea unei trupe în mijlocul unui nor de praf, ridicat de copitele cailor un galop.

— E numeroasă trupa? întrebă Icarahy.

— Nu, stăpâne. Am putut număra doar treizeci de călăreți împreună cu Rascas. Căci el e. L-am recunoscut după pălăria sa împodobită cu o pană de struț și după statura sa marțială.

Demonul păli.

— Manuelo, locotenentul Manuelo, e printre călăreți? întrebă el.

— Nu, căci ar fi în fruntea celorlalți, alături de Rascas.

— Bine! Să se prezinte cu toții în sala de consiliu.

Îndată ce demonul se așează în fotoliul pus pe un fel de estradă acoperită cu stofe bogate, toate trupele din cavernă se adunară în sală, iar Rascas intră urmat de călăreții săi.

Erau albi de praf și abia răsufiau. Rascas era livid, dai aerul său impunea respect. Azvârli armele și pălăria la picioarele stăpânului, care fixă asupra lui o privire plină de furie.

— Vorbește!

Rascas, povesti, fără ca glasul să-i tremure, evenimentele desfășurate. Urmă o tăcere spăimântătoare.

Demonul se ridicase plimbând asupra celor prezenți privirea aceea, care țintuia pe loc pe nenorociții asupra cărora se oprea.

Tovarășii lui Rascas plecară capul ca niște culpabili, șeful lor aștepta rece și liniștit ca stăpânul să vorbească.

Și Icarahy rosti în mijlocul tăcerii generale:

— Fiindcă ai sosit la ora fixată, îți fac grația de a te lăsa să alegi felul de moarte pe care îl preferi; vrei să fii spânzurat, sau preferi să-ți zbor creierii?

Niciodată Demonul pampasului nu se arătase atât de înfuriat; dar figura sa era pe trei sferturi ascunsă de masca roșie pe care n-o scotea niciodată, așa că din acea figură misterioasă, araucanii și bandiții nu cunoșteau decât ochii fulgerători, gura mândră și bărbia energică.

Bătrânul Rascas nu clipise auzind grozava sentință. Totuși avu o clipă de ezitare: nu dură de cât o secundă, timpul cât să se gândească, că glonțul stăpânului nu-și greșea niciodată ținta și că un laț înnodat de o mână amică; chiar dacă ar fi fost a călăului, putea duce la miraculoase și fericite erori, ultima speranță a condamnaților.

Multe alte gânduri i se zbăteau în minte, dar trebuia, să răspundă.

Stăpânul, cu bărbia în mână privea țintă pe Rascas ca și când ar fi încercat să-i citească în suflet.

Rascas se decise înșfârșit și extrem de calm, privind drept în față pe Demon, zise:

— Bătrânul Rascas, căruia Icarahy îi datorește descoperirea acestei caverne, cere, ca supremă grație, să fie spânzurat pe terasă cu fața spre apus, pentru ca trupul său să înspăimânte veșnic pe inamicii Demonului pampasurilor.

— Se acordă!

— *Gracias!*

— Dar, Rascas nu e asta ce trebuie să-mi spui. Călătoria, pe care o vei face e lungă; nu se întoarce nimeni din ea, afară numai de o minime... Și pe Sfânta Fecioară, o astfel de minune nu s-a împlinit niciodată; eu n-am grațiat niciodată pe un spânzurat al cărui laț s-a desfăcut, sau a cărui frânghie s-a rupt... Și tu speră în această minune, dacă-ți citesc bine în gând? Vorbește Rascas... Vreau să-ți acord această favoare, excepțională pentru un condamnat la moarte, în memoria datoriei pe care mi-ai amintit-o; datorie care va fi plătită cu independența patagonilor, a araucanilor, a puelscilor și cu, măcelărirea și definitivă distrugere a spaniolilor, infami asupritori ai indigenilor.

Și Rascas răspunse:

— Demonul știe să citească în adâncul sufletelor... Stăpân asupra vieții vrășmașilor ca și a servitorilor săi. Demonul pampasurilor va fi viitorul președinte al Republice Argentinienne neconstituite; nu putea să mă condamne la o moarte mai bine meritată și mai dulce, pe mine șeful valoros căruia până azi

destinul îi zâmbise totdeauna!

Și adaogă zâmbind cu tristețe:

— Stăpânul să hotărască ziua execuției... destinul va hotărî felul și ora răzbunării.

La aceste ultime cuvinte care conțineau o amenințare voalată, Demonul strânse cu înfrigurare mânerul revolverului pe care îl purta totdeauna la cingătoare și roti privirea înfuriată asupra celor din jur și asupra lui Rascas.

Mulți din cei prezenți păliseră. Demonul era stăpânul dar Rascas era iubit de toți. Nici un semn de aprobare sau de dezaprobare în sală; disciplina îi învățase prea bine, că cel mai mic strigăt, cel mai mic gest merita moartea imediată.

Rascas nu se mișcase și nu-și luase ochii de la acela care fusese pe punctul de a-i zdrobi craniul.

— Rascas, e regretabil că trebuie să mori, căci ești un viteaz, de vreme ce îndrăznești să mă ameninți cu o răzbunarea destinului. Dar, destul despre tine. Să ne gândim la tovarășii tai de înfrângere.

Și cu glas tăios, stăpânul ordonă:

— Opt zile de fiare la mâini și la picioare și pâine și apă pentru acești învinși de ieri care mâine vor fi eroi... Cât pentru șeful lor care n-a știut să-i ducă la victorie, va fi spânzurat mâine la apusul soarelui. Și acum luații!

La un semn al Demonului, câțiva araucani încadrară pe condamnați făcându-i să defileze prin fata lui Rascas. Acesta nu păru mișcat de lacrimile de extremă mâhnire care străluceau în ochii multor din cei mai buni dintre camarazii săi, care-l salutară în trecere.

Patru araucani înconjurară pe Rascas cu săbiile scoase.

— Duceți-l la celula 13, aceea a condamnaților la moarte.

Icarahy se ridică și părăsi sala înapoindu-se în cabinetul său de lucru.

Acolo aprinse o țigară, deschise o fereastră și respiră ca nesaț aerul proaspăt și îmbălsămat al preriei.

Acum regreta că nu zburase creierul lui Rascas și-și aminti fără voie de cuvintele sale amenințătoare.

Tresări, azvârli țigara, scoase un pumnal din teacă și apoi îl puse la loc; însfârșit își recăpătă calmul obișnuit.

— Nu, nu voi face lui Rascas insulta de a-l crede capabil să-mi fi pregătit o trădare. Nu e cu putință... E un argentinian de rasa pură și urăște prea mult pe spanioli.

Sună. Jose apăru în ușă, ridicând perdeaua.

— Să fie imediat adus Rascas.

După câteva clipe Rascas intră. Îi se pusese la gât un colan de fier de care erau prinse lanțurile de la mâini și de la picioare.

La zângănitul fiarelor Demonul se așează într-un fotoliu aștepta ca Jose să introducă pe prizonier.

Când condamnatul la moarte fu în fața sa, stăpânul îi spuse:

— Rascas trebuie să-ți fac o întrebare. Acum nu - mai suntem decât doi muritori - unul în fața altuia. Te implor să-mi explici sensul cuvintelor care ți-au scăpat adineaori. Răspunde-mi... o voiesc!

— Stăpâne... justiția Demonului pampasurilor trebuie să fie fără milă. Jur că și condamnat, eu vă rămân credincios, cum rămân și marei noastre cauze comune.

— Atunci, vorbește.

— Ascultă Icarahy! zise solemn Rascas. Acela care în momentul acesta răzbună în sângele Tobașilor moartea mamei sale, luptând alături de noi, va ști să răzbune însă și moartea unchiului său. Și cele ce-am spus se vor împlini!

— Jacobo Fernandez? întrebă Demonul, care era la curent cu cele petrecute în cursul luptei dintre Rascas și Tobașii.

— Chiar el, dar aceasta nu va fi înainte ca el să fi răzbunat pe mama sa și să fi eliberat pe Seniorita Dolores și pe Giacinta. Nu mai am nimic să vă spun. Am răspuns adevărul!

Demonul rămase un moment îngândurat. Rascas îl fixa în ochi, care singuri aveau o expresie în acel obraz mascat.

Dar deodată se petrecu ceva cu totul neașteptat.

Jose intră ținând un plic în mână.

— Stăpâne, un mesaj de la locotenentul Granollers. Curierul cere răspunsul.

Demonul rupse sigilul și citi scrisoarea, apoi ordonă:

— Să vie!

Jose se retrase, lăsând să intre mesagerul.

Acesta făcu câțiva pași, se opri și salută și Demonul arătându-i pe Rascas în lanțuri, zise:

— Raportează lui Granollers ceea ce ai văzut. Aceeași soartă îl așteaptă dacă mi-ai adus o speranță falsă. Adaogă apoi, că acord o amânare de douăzeci și patru de ore pentru executarea lui Rascas. Acum pleacă!

La aceste cuvinte neașteptate Rascas cu greu își stăpâni emoția; nu că-i păsa de viață, dar nu-i surâdea perspectiva, să

moară spânzurat.

— Barabba, adăogă Icarahy temnicerul, care însoțise pe Rascas și care era în același timp și călăul. Scoate lanțurile lui Rascas și supune-l regimului preveniților.

Temnicerul, abia ascunzându-și bucuria scoase din buzunar niște foarfece speciale și o cheie. După câteva clipe, Rascas reintră în celula sa, rugându-se la Dumnezeu ca Granollers să sosească cu prizonierii Tobașilor, sau cel puțin cu Manuelo.

Orele treceau încet și Rascas, cu tot sângele lui rece se simțea devorat de înfrigurarea așteptării.

Douăzeci de ore trecură astfel.

— Demonul fu vestit că spânzurătoarea era gata. Condamnatul, liniștit și curajos, aștepta ascunzând în adâncul sufletului teama de a fi dus în fața trupelor adunate în marea sală, unde fusese pronunțată sentința. Căci gândul de a trece ca un mișel prin fața acelor pe care îi comandase, îi se părea acum mai îngrozitor de cât gândul morții. De mai multe ori fusese pe punctul de a se revolta, dar atât din disciplină, cât și pentru respectul de sine, îndura oribila tortură morală, care făcea să curgă lacrimi din ochii araucanilor prin fața cărora trecea.

Nimeni nu se gândea să critice ordinul Demonului. Regula era absolută. Oricare învins trebuia să moară.

Dar, chiar în momentul în care Rascas fu dat pe mâinile călăului și ajutoarelor sale, o santinelă de planton sosi în goană.

— Locotenentul Manuelo și cinci călăreți au sosit chiar acum. Locotenentul cere grația de a fi primit chiar acum.

Demonul făcu un semn călăului, care conduse pe Rascas într-un colț al sălii.

— Să intre, zise el grav.

— Trăiască Demonul pampasurilor! Trăiască Manuelo și camarazii săi! urlau bandiții și araucanii, cărora un gest al stăpânului le dase dreptul de a striga.

Când tăcerea fu restabilită apăru Manuel. Era palid, istovit și plin de sânge. Povesti, cum fusese răpit de Lupul roșu și cum se deșteptase apoi după un scurt leșin.

Glonțul Lupului roșu se turtise de osul pieptului. Și e știut că în caz când un glonț lovește acest os fără să pătrundă într-însul, pricinuieste doar o comoție, care dă victime: aparența morții. Dar, când leșinul încetează, mortul e mai viu ca înainte.

— E exact! zise Icarahy. Am văzut numeroase cazuri de felul acesta.

— M-am sculat, am umblat și m-am ascuns în împrejurimi ca să nu fiu descoperit de un grup de străini care treceau tocmai în momentul acela. Apoi, coborând cursul Râului Negru am întâlnit pe Granollers și trupa sa care se înapoia de la o luptă nefericită cu indienii Tobas. M-au informat că Rascas va fi probabil condamnat la moarte și iată-mă. Și vă cer viața lui, stăpâne.

Fu o tăcere emoționantă și deodată Demonul zise:

— Dar, ia spune-mi Manuel, ce s-a făcut tezaurul pe care trebuia să mi-l aduci? De el nu mi-ai vorbit.

Manuel era palid ca un mort.

Rascas înțelese că se pregătea o noua catastrofă și făcu un pas înainte, ca să privească în față pe locotenentul înspăimântător de palid.

Demonul era în picioare și ochii săi aruncați fulgere și deodată izbucni:

— Ce-ai făcut cu milioanele pe care un întreg popor le aștepta pentru a îndeplini o operă de dreptate și de libertate? Infam trădător! Tot ce mi-ai povestit nu sunt decât minciuni. Milioanele care erau prețul libertății tale le-ai lăsat Lupului roșu. Vorbește mișelule. Ce-ai făcut cu tezaurul ce-l aveai în păstrare?

Și Manuel exclamă.

— Onoarea mea de soldat și de șef e intactă, Icarahy mă poți condamna la aceeași soartă ca și pe Rascas, nu mie tem de moarte: Tezaurul nu-l mai am. Hârtiile mi-au fost furate de Lupul Roșu pe când eram leșinat. Cel puțin așa presupun, de oarece când m-am trezit din leșin n-am mai găsit pachetul pe care-l aveam legat pe piept. Dar Dumnezeu mi-e martor că n-am comis trădarea de care mă bănuiești.

Demonul cedând furiei care-l împiedica să judece în mod just cele ce-i spunea Manuelo, ordonă să fie ridicat.

— Să fie spânzurat împreună cu Rascas.

Dar, în mijlocul emoției generale, Manuelo schimbă brusc atitudinea și tonul și zise:

— Mulțumesc, stăpâne; dar moartea mea în momentul acesta e zadarnică și poate fi chiar dăunătoare.

— Explică-te. Dacă ai vreo idee bună, s-o audă toți. Eu pot judeca.

— Stăpâne, tezaurul e desigur în mâinile Lupului Roșu.

— Am observat că acest om a fost impresionat de frumusețea lui Dolores și că vrea s-o ia de soție. Dar, șeful indienilor vrea și el s-o ție pentru sine. Va fi un conflict. Lasă-mă să mai lupt. Totul

nu e încă pierdut. Acordă-mi un răgaz și împreună cu cei mai buni dintre tovarășii mei mă voi pune în căutarea tezaurului și a Senoritei Dolores. Dacă nu vom reuși nici de data asta ne vom întoarce la cavernă cu frânghia de gât și vei putea să pui să ne spânzure fără întârziere. Dintre două ordine, stăpâne, dă pe acela care mai are încă sorți de izbândă.

Apoi, după o scurtă tăcere. Manuelo reluă cu răceală:

— Stăpâne, pune să ne spânzure sau să ne împuște, dacă-ți place, dar mai întâi, ți-o repet, lasă-ne pe Rascas și pe mine să ne ducem cu noi trupe să întărim pe acelea ale lui Granollers care în momentul acesta ține piept forțelor indienilor.

Demonul privi țintă în ochii lui Manuel, care fără să se tulbure continuă:

— Trebuie mai întâi de toate ca tobașii să nu facă pace cu triburile vecine, sau să primească ajutoare de la grupele regulate argentinene.

Demonul, se gândi un moment apoi ridicând capul, zise cu voce vibratoare:

— Soldați, camarazi și aliați araucani, vești grave mi-au sosit în ultimele ore de la Santa Fe di Rosario de la Cordova și de la Buenos Ayres, unde sunt în permanență comitetele noastre revoluționare.

La aceste cuvinte neașteptate, care păreau că n-au nici o legătură cu acelea ale lui Manuelo, o mișcare de uimire se produse în adunare..

Și Demonul continuă:

— Rascas și Manuelo au meritat moartea fiindcă au compromis prin înfrângeri succesive desfășurarea evenimentelor, când triumful armatelor revoluționare depindea de victoriile lor. Dar e în același timp e drept, ca în fața silințelor rău răsplătite, Demonul, până acum neînvins, să puie pe seama fatalității care s-a înverșunat asupra locotenenților săi, înfrângerile din ultimul timp.

— Bravo! Bravo! Trăiască Demonul! Trăiască locotenenții.

Un uragan de aplauze zgudui sala timp de câteva minute. Toți erau fericiți. Găseau că sfaturile lui Manuel vor fi urmate. Demonul izbind de mai multe ori în masă, cu un pumnal obținut, însfârșit tăcerea.

Apoi reluă.

— Demonul pampasurilor, camarazi și cetățeni ai viitoare Republice Argentinene, e generos când trebuie să fie și

recunoaște prea bine virtuțile războinice ale lui Rascas și Manuelo, ca să lipsească de experiența și devotamentul lor, armele noastre și sfânta noastră cauză națională. Pretutindeni partizanii revoluției devin mai numeroși și mai îndârjiți împotriva asupritorilor raselor sud-americane. Dar, trebuie s-o spunem și aceștia din urmă se trezesc din apatia lor și organizează o apărare. Manuel a spus drept. Deci, eu suspend sentința, încredințat că, repuși în gradele lor, vor ști să conducă trupele noastre la victoria definitivă... Manuelo, iată spada mea, ea nu cunoaște de cât triumful... Rascas, du-te de-ți ia armele și calea războiului... Duceți-vă! Argentina liberă are ochii țintiți asupra voastră!

Și pe când, mișcați, cei doi ofițeri mulțumeau stăpânului pentru gestul său de clemență entuziasmul bandiților izbucnea în aplauze recunoscătoare pentru Demonul pampasurilor.

CAPITOLUL IV

Și cei trei cercetași?

Pe când aceste evenimente se desfășurau, foarte aproape de drumul pe care-l urmau ei, cei trei cercetași Zomba și Tehuam-Peq înaintau spre frontiera chiliana spre a se duce la Angeles. Ei aveau, după cum știm, intenția să facă cercetări: spre a afla cine era și unde se găsea Senorita Dolores, proprietara milioanei găsite de dâșii asupra omului pe care-l credeau don Esteban de Lucca.

La a treia zi de drum se pregăteau să poposească la amiază, când, ajunși în fundul unei văi, observară o coloană de fum, care se ridica dindărătul unui grup de arbori...

— Halt! comandă Raimondo. Li se întâmplase adesea să întâlnească bande nomade de indieni și atunci Tehuam-Peq se ducea în recunoaștere spre a vedea dacă erau inamici, sau oameni care-și vedeau de treburile lor.

Și de data asta, Tehuam-Peq, descălecă și se îndreptă, fără să facă zgomot spre micul crâng care se vedea ca o pată neagră în fundul văii.

După douăzeci de minute el se înapoia surâzător și explică:

— Sunt oameni de rasa mea. Un mic trib care călătorește spre a vâna. Ei oferă călătorilor albi ospitalitatea.

— Bun! zise Raimondo. Să mergem.

După zece minute caii și catării erau legați de arbori și cei trei cercetași, Zomba și Tehuam-Peq sădeau în jurul unui foc în tovărășia a cinci araucani, care începuseră numai de cât să vorbească cu Tehuam-Peq, în timp ce cercetașii mâncau cu multă poftă o coapsă de urs friptă chiar în momentul acela și care le fusese oferită cu multă amabilitate. Dar, curând observase că convorbirea dintre Tehuam-Peq și compatrioții săi era foarte animată și că aceștia îl priveau cu mult interes.

— Vorbesc de noi, zise Marius.

— Sau de lucruri care ne privesc pe noi, observă Jart Bart.

— Când vor termina, vom întreba pe Tehuam-Peq.

Ocazia nu întârzia, căci aproape imediat araucanii tăcură, plecară capul părând cufundați în gânduri foarte grave, care nu-i împiedică totuși să mănânce bucăți mari de carne friptă. Atunci

Raimondo se întoarce la Tehuam-Peq și-l întrebă:

— Vorbeați de noi?

— Da, răspunse Tehuam-Peq, dar nu tocmai de dv.

— Dar, de cine? întreabă Marius. Când vă uitați mereu la noi?

— Compatrioții mei îmi povesteau un lucru foarte interesant care vă va scuti de a vă mai duce la Los Angeles.

— Aha! exclamă cei trei cercetași, intrigați.

— Spune-ne tot, ordonă Raimondo.

— Acești araucani au venit aci urcând pe malul stâng al lui Rio Negro și au fost martorii nevăzuți ai mai multor lupte.

— Lupte! Mii de pipe!

— Da. Omul cu masca roșie pe care l-am văzut noi comandă o bandă de Tobași, care a fost atacată de mai multe ori de o trupă de cavaleri, formată din araucani și din oameni de rasa albă. Și au auzit o conversație între omul cu mască roșie și căpetenia Tobașilor și această conversație dovedește că omul cu mască roșie, când l-am întâlnit se ducea într-un anumit punct al pampasului, pe care însă nu l-a precizat. Se pare că acolo omul mascat și Tobașii trebuiau să se întâlnească spre a împărți între ei o pradă, o avere considerabilă reprezentată prin anumite hârtii.

Cei trei cercetași, la aceste cuvinte, se priveră zâmbind, căci înțeleseseră.

Dar Tehuam-Peq continuă:

— Or - această pradă constă, în parte din acele hârtii și în parte din două fete, una de rasa albă, numită Dolores și alta de rasa metisa, numită Giacinta. Omul cu masca roșie și șeful Tobașilor nu s-au înțeles asupra împărțelii, amândoi ar voi să ia jumătate din avere și pe tânăra albă. Atunci, temându-se să nu se ia la bătaie și spre a-și lăsa reciproc timpul să reflecteze, s-au despărțit, omul mascat, luând cu el banii, iar șeful Tobas pe cele două fete.

— Dar, atunci, exclamă Raimondo, lucrul e foarte simplu n-avem de cât să ne luăm după acei Tobas.

— Desigur! aprobă Jan Bart.

— Și cât mai repede, mii de pipe! exclamă Marius.

— E ușor să le găsim urma, de vreme ce sunt o ceată, zise Raimondo.

— Desigur, aprobă Tehuam-Peq. Dar e o împrejurare nefavorabilă.

— Care, întreabă Marius. Numărul? Nu ne speriem noi chiar de

am fi unul contra zece.

— Nu, n-am vrut să spun asta, zise Tehuam-Peq. Greutatea e aceasta: șeful Tobas posedă trei cai, care sunt cei mai iuți din toată preria. Și el a spus că, pe când banda lui îl va urma cu pas obișnuit, el o va precede cu cei trei cai, pe care se va urca el și cele două fete. Și cum vor străbate regiuni nelocuite sunt siguri că nu vor risca nimic, iar pe de altă parte, mulțumită cailor lor vor putea ușor fugi în caz când s-ar întâlni cu vreun grup de patagoni, sau de araucani, care ar vrea sa puie mana pe cele două fete.

— Aceasta înseamnă ca vom ajunge bandă; dar ca nu vom ajunge pe șef.

— Întocmai, zise Tehuam-Peq; Totuși...

Tăcu și lăsând capul pe piept se cufundă în gânduri.

Cei trei cercetași îl lăsară, așteptând să ridice singur capul. După vreo cinci minute, Tehuam-Peq privi din nou pe cei trei tineri și spuse:

— Totuși ar fi un mijloc. Și acesta ar fi ca cel mai sprinten, cel mai iute, cel mai ușor dintre dv. să încalece un cal pe care-l cunosc eu, pe care-l cunosc toți locuitorii preriei, cel puțin din auzite și care e singurul în stare să învingă în cursa caili șefului Tobas.

— Bravo! exclamă Marius. Raimondo și Jan Bart sunt siliți să admită că dacă nu sunt mai abil decât dâșii, sunt în schimb mai sprinten și mai ușor și călăresc mai bine ca ei.

Într-adevăr, Marius era un adevărat acrobat în călărie și în gimnastică.

— Și unde e calul acela? întrebă el.

Araucanul făcu un gest vag și după o clipă de tăcere murmură:

— Unde e calul? Când aci, când colo... Azi pe malurile, lui Rio Negro, mâine pe ale râului Colorado... săptămâna trecută era poate în munții Cordilieri... săptămâna viitoare va fi poate pe malurile Atlanticului... se duce, vine... trece iute ca o săgeată... îl vezi trecând dar ca să spui unde e în momentul în care vorbești, afară numai dacă nu-l ai sub ochii, e un lucru imposibil.

— Iată ceva foarte îmbucurător! zise Raimondo.

— Și încurajator! adaogă Jan Bart.

— Și mai ales, precis, ca indicație, mii de pipe!

Cei trei cercetași izbucniră în râs, lucru care uimi pe araucani, care nu râdeau niciodată și care păstrau, mai ales în convorbiri

de felul acesta o gravitate absolut indiană.

Dar Tehuam-Peq reluă:

— E calul înstelat al pampasului.

Rosti aceste cuvinte cu emfază ca și când ar fi fost vorba de un animal extraordinar și miraculos.

Și cum el tăcea, se auzi deodată glasul răgușit al unuia dintre araucanii, care rostea ceva cu un accent foarte solemn. Tehuam-Peq tresări și făcu la rândul său o întrebare, pe care bineînțeles, cei trei cercetași n-o pricepură.

Araucanul răspunse cu o energică afirmație.

Atunci Tehuam-Peq se întoarse spre tinerii săi stăpâni și spuse:

— Frații mei araucanii au văzut calul înstelat, la trei leghe de aci, spre sud. Era în mijlocul unei turme de cai sălbateci și păștea liniștit iarba preriei. Frații mei cred că dacă e încă acolo, tinerii războinici albi vor putea ușor pune mâna pe dânsul, dacă sunt curajoși, sprinteni și îndemânateci la azvârlirea lasso-ului.

— Ei, întrerupse Marius, cu oarecare orgoliu mi se pare că posedăm aceste calități și dacă suntem de forță mijlocie la azvârlirea lațului, în schimb, Tehuam-Peq ești, după cum știu, un adevărat maestru în acest sport, așa că sunt sigur că, dacă e tot acolo, calul va fi al nostru.

— În orice caz, declară Raimondo, încercarea merită osteneală și cum calul e tot în direcția în care au pornit tobașii, putem să ne riscăm.

— Atunci, zise Jan Bart să punem la vot dacă trebuie sau nu să ne ducem să căutăm calul înstelat.

— Și după aceea să punem la vot, zise Marius, dacă după ce-l vom fi prins, eu merit să-l încălesc și să pornesc singur în urmărirea tobașilor.

— Ne-am înțeles! zise Raimondo. Părerea mea e ca să căutăm calul și dacă izbutim să-l prindem Marius să-și ia însărcinarea să urmărească pe șeful Tobas și să elibereze pe cele două fete, pe când noi îl vom urma cât mai repede spre a-l ajunge imediat.

— Aceasta e și părerea mea, zise Jan Bart.

— Și firește, e și a mea, zise Marius.

Vorbind, terminară de mâncat și fiindcă nici unul nu era obosit hotărâră să plece imediat...

Puseră deci șeaua pe cai pe când Tehuam-Peq luă de la araucani ultimile informații. Cinci minute, mai târziu, după ce salutară pe araucani și le dăruiră câte o secure nouă, căci aveau

vreo duzină de schimb, cei trei cercetași, Zomba și Tehuam-Peq, pleacă în direcția indicată de araucani.

Nu luare cu dâșii catării pe care araucanii se însărcinază să îi păzească și să îi ducă după o săptămână într-un punct convenit cu Tehuam-Peq, care răspundea de cinstea oamenilor, din rasa sa.

CAPITOLUL V

Un îndoit ultim

În caverna Demonului, Rascas și Manuelo își reveniseră repede în fire după emoțiile ce le cauzase stăpânul condamându-i și apoi grațiindu-i.

Șeful bandiților și al mișcării revoluționare argentinienne, porni iarăși spre Insula Șerpilor, situată în mijlocul Bălții Morții, unde avea să prezideze la o nouă întrunire, dictată de împrejurări.

Rascas și Manuelo, se duseră cu trupe noi să se întâlnească cu Granollers și Jacobo Fernandez.

E ușor de închipuit bucuria tânărului și a lui Granollers revăzând pe cei doi ofițeri pe care îi plânseseră, crezându-i morți.

Acum trebuia să la de la Tobași pe Cardan, pe cele două fete pe Cicuta și cele nouă milioane.

Deci, timp de câteva zile între oamenii Demonului și Tobași fu un continuu război de ambuscadă, care nu dete nici un rezultat. Jacobo își da toată osteneala și mulțumită lui, partizanii lui Icarahy nu căzură în cursele ce le întindeau Tobașii.

Într-o dimineață, în zori, Rascas, care poposea cu oamenii săi în prerie, fu vestit că un grup de oameni venea înspre ei.

Unul din indieni se desprinsese din grup... Purta un steag alb. Era parlamentarul trimis, de o puternică trapă de tobași, care, încercuită, fusese constrânsă de Granollers care o urmărea să se refugieze într-un „chapparal” încă din ajun.

Prizonierii erau păziți de Tobași într-o grotă, foarte bine apărată.

Cât pentru milioane, Manuelo va ști să silească pe Lupul roșu să înapoieze tezaurul furat.

Acestea erau reflexiile oamenilor lui Icarahy. Își închipuiau deci că parlamentarul venise să le ofere supunerea, acceptând orice condițiune..

Dar la primele cuvinte ale parlamentarului, înțelesesă că fuseseră iarăși înșelați. Spre marea uimire a locotenentului lui Icarahy, tobașii împresurați nu venise să le anunțe că se predau, ci să le puie un ultim.

Indianul zise:

— Fețele palide, au mințit ca întotdeauna și nu și-au ținut cuvântul. Șeful Rascas cu un cinic egoism și-a salvat viața, fără să se gândească la aceea a ostatecului pe care-l lăsase drept garanție pentru buna sa credință... Data pentru schimbul ostatecilor a trecut. Ai voștri a ucis de sigur pe marele nostru șef *Coyotul*. Ora fatală a sunat pentru șeful alb Cardon, dacă nu mă înapoiez imediat la „chapparal” cu șeful *Coyot*.

Rascas îi răspunse furios:

— Pe Coyot te poți duce să-l aștepți pe lumea cealaltă unde te vom trimite și pe tine. Îndrăznești să ne pui un ultimatum, când peste două ore veți fi cu toții măcelăriți de trupele locotenentului Granollers, care v-a împresurat?

— Noi am știut să-i înșelăm santinelele și să venim pân-aici.

— Fiindcă ei v-au permis, ca acum tu și tovarășii tăi, să fiți în mâinile noastre.

Și ridicând brațul în direcția „chapparalului”, Manueto întrerupse pe Rascas, declarând:

— Noi știm ce să facem cu ultimatumul vostru; ascultă și privește ce se întâmplă colo. Predă-te, sau ești mort!

Indianul se întoarse și, ridicând din umeri, răspunse:

— Ce importă o victimă mai mult? Află deci, o șefule Sperjur, că acele împușcături sunt de la ai noștri, care au prins pe Granollers și ai lui între două focuri... Refugiul în „chapparal” nu era de cât o capcană... Granollers a căzut într-însa! Ha! Ha! Ha! Va râde bine cel care va râde ultimul.

— Ei bine, vei fi primul care să termine cu râsul, strigă Rascas ochind pe indian, care, cu brațele încrucișate râdea din ce în ce mai tare, sfidându-l.

Glonțul plecă. Indianul scoase un urlet, deschise brațele și căzu greoi sub calul său.

— Astfel pedepsim noi pe acești câini de Tobas, care ne sfidează... murmură Rascas.

Dar, rămase încremenit ca și Manuel... O clamoarea înspăimântătoare se ridică în câmpie. O ploaie de gloanțe se abătu asupra lor. Peste o mie de indieni veneau în păs. De șarjă spre a răzbuna pe tovarășul lor asasinat.

Rascas și Manuel își recăpătară curând sângele rece.

O ocazie de mult timp căutată li se prezentă în sfârșit lor și oamenilor lor: aceea de a se bate în câmp deschis; și tobașii aveau să constate în curând ce scump îi costă această luptă.

În adevăr, dacă unii dintre ei putuseră fugi de focul ucigător,

cea mai mare parte a asediatorilor fură uciși, sau grav răniți. O răpăială de detunături se auzea din nou din partea „chapparalului”. Manuelo și oamenii, săi porniră în goană și avură norocul să libereze pe Granollers și pe vreo douăzeci de cavaleri, care luptau cu un număr cel puțin întreit de tobași. Indienii fugiră, dar nu fură urmăriți. Era prea târziu și ar fi fost imprudent să se aventureze în „chapparal” unde fiecare arbore ascundea unul sau mai mulți tobași la pândă.

Cei doi șefi și oamenii lor fură nevoiți să bată în retragere și să amâie pentru a doua zi asaltul definitiv sau o urmărire disperată ca să răzbune morții și să smulgă tobașilor pe prizonieri și pe Cardon înainte ca ei să fie torturați.

Dar, un incident neprevăzut îi opri de ași executa proiectele.

Un nou grup de tobași apăru și se opri în afară de bătaia armelor sentinelelor puse pe frontul lagărului, mai bine păzit ca de dimineață.

Un om înaintă spre sentinela cea mai apropiată.

— Cine-i? Stai! Un pas mai mult și trag.

— Jacobo Fernandez... Vreau să fiu dus la șefii noștri.

Sentinela trase în aer. Câțiva cavaleri sosiră în galop.

Tobași, care escortaseră pe tânărul Metis, deteră pinteni cailor și se înapoiară în galop sub o ploaie de gloanțe.

După câteva minute, Jacobo Fernandez pe care toți, îl credeau mort, era primit cu bucurie de bandiți și de șefii lor. El aducea o știre destul de gravă. Dolores nu mai era tratată ca prizonieră, ba chiar căpătase atâta ascendent asupra indienilor încât reușise să suspende executarea lui Cardon, promițând o sumă importantă în schimb.

Cât pentru Jacobo, scăpase ca prin urechile acului, tot mulțumită lui Dolores, care intervenise pentru el, când era să fie spânzurat.

Obținuse libertatea pe cuvânt de onoare cu condiția să înmâneze căpitanului Sandoval și Demonului scrisorile ce i se încredințaseră. Senorita Dolores îl ruga să se înapoieze cu răspunsul Demonului, fără a insista pe lângă căpitan, dacă acesta ar fi cerut să se gândească, sau dacă Diavolul i-ar fi interzis de a răspunde.

Aceste două scrisori aveau desigur o importanță capitală pentru Tobași de vreme ce însăși marele lor mag dase lui Jacobo un talisman spre a sfida ori ce pericol și spre a fi recunoscut, escortat și protejat de toți războinicii Tobas și de aliații lor

întâlniți în drum.

— Aliații tobașilor! exclamă Rascas, uimit. Dar sunt în război cu toate triburile vecine!

Apoi adaogă:

— Ah! Dacă stăpânul ar fi vrut să m-asculte și să stea în gardă! Iată prevederile mele aproape să se împlinească! Vai! Văd iarăși funia spânzurătoarei deasupra capetelor noastre.

— Iar ideile dumitale funebre?

— Numai de n-ar fi și pentru Jacobo!

Jacobo zâmbi.

— Mulțumesc, unchiule. Dar am încredere într-un viitor mai bun. Seniorita Dolores m-a asigurat că Demonul nu va îndrăzni să-mi facă nici un rău și mi-a promis, dacă reușesc să-mi dea pe frumoasa Giacinta de soție și Giacinta a răspuns că ar fi fericită să mă ia de bărbat.

Jacobo vorbea cu atâta siguranță, încât șefii săi îl felicitară.

Dar noaptea se apropia. Jacobo nu putea călători singur prin pampas și apoi după toate oboselile și emoțiile, era drept să se repauzeze. Acesta fu sfatul înțelept al șefilor...

Jacobo se supuse cu plăcere, mulțumit că va petrece o parte din noapte vorbind despre modul de a răpi din mâinile tobașilor pe Seniorita și pe tovarășa sa.

Acest lucru părea însă din ce în ce mai greu și mai problematic. Dacă tobașii o luaseră sub protecția lor, asta însemna - că ea avea încă - așa presupuneau - moștenirea de nouă milioane.

Jacobo nu știa nimic despre Lupul roșu, care dispăruse. Dar Jacobo nu știa, nici, că după plecarea lui, șeful tobașilor însuși se grăbise să plece cu cele două fete.

— Să ne ferim, cu tot optimismul lui Jacobo, zise Rascas. Indienii sunt mai șireți de cât vulpile și nu trebuie să închizi nici un ochi, când dormi în vecinătatea unor astfel de oameni.

— Și cine-o știe mai bine ca mine! murmură Manuelo.

Bău o înghițitură de *mate* se înfășură în pătura sa și se întinse pe iarbă ca să doarmă. Jacobo îl imită. Dar fu printre primii care se treziră a doua zi și, însoțit de doi călăreți porni spre refugiul Demonului.

Icarahy se întoarse tocmai de la adunarea din Insula Șerpilor și încruntă sprâncenele când i se anunță sosirea mesagerilor.

Jacobo Fernandez, văzând pe Demon simți aceeași uimire pe care o simțiseră tot aceia care nu-l cunoșteau de cât după faima

sa.

Pe când se priveau și păreau că se studiază reciproc, Jacobo înțelese după privirile care străluceau îndărătul măștii roșii și după mișcările feline ale Demonului, că acel om avea sufletul unui tigru, care cruță la început victima ce s-o poată, prinde mai bine în ghearele ascunse sub degetele catifelate.

Și Jacobo îl admiră, cum se admiră o fiară frumoasă pentru grația elegantă a atitudinii sale, temându-se totuși de cruzimea ei setoasă de sânge.

Deodată Demonul pampasului vorbi. El zise:

— Jacobo Fernandez în ciuda tinereței tale ești un om capabil să săvârșești fapte de seamă. Te judec după față. Dar, te voi pune la încercare. Ce mesaj e acela pe care nu te-ai temut să mi-l aduci?

— Teama nu-și are loc în inima mea și eu nu mă gândesc de cât la scopul ce mi-am propus și care e nobil și curat!

Demonul zâmbi și zise scurt:

— Se vedem acel mesaj.

Jacob își desfăcu, tunică și scoase un plic de pergament în care era două scrisori.

— Stăpâne, una din aceste scrisori e pentru dv. pe cealaltă trebuie s-o dau, cu permisiunea dv., căpitanului Sandoval.

— Dă-mi-o.

— Iertați-mă, stăpâne, dar dacă eu sunt nevoit să mă înapoiez cu răspunsul vostru și să mă constitui iarăși prizonier, jurați-mi că scrisoarea adresată căpitanului Sandoval...

— Și de ce să jur? Eu Demonul pampasului nu cunosc altă lege de cât capriciul meu.

— Și ați refuza să jurați?

— Depinde... Ce crezi tu Jacob?

— Răspunsul meu e acesta: eu nefiind Demonul pampasului, nu mă pot purta după capriciul meu.

— Chiar dacă prin asta ți-ai atrage asupra-ți furia mea? Ia seama, Jacobo...

— Chiar dacă m-ați lovi cu pumnalul acesta atât de minunat, care acum tremură în mâinile voastre.

Și fără să-și piardă cumpătul în fața atitudinii amenințătoare a Demonului, continuă:

— Am promis senoritei Dolores Alcanta să-mi împlinesc misiunea până la capăt, prin urmare rețin scrisoarea până ce Demonul nu-mi va fi jurat că o va înmâna chiar el.

— Ași putea să te silesc să-mi dai această scrisoare. Revolverul acesta nu și-a greșit niciodată ținta.

— Ce-mi pasă de moarte dacă mi-am făcut datoria? Moartea nu vine de cât când i-a sunat ceasul, dar îi supraviețuiește răzbunarea...

— Răzbunarea? murmură Demonul uimit.

Jacobo răspunse cu ochii aprinși și chipul palid.

— După cum am răzbunat moartea mamei mele, după cum ași răzbuna pe a lui Rascas, dacă l-ai condamna pe nedrept, după cum și el ar răzbuna pe a mea, după cum ași răzbuna pe-aceea a Metisei Giacinta, dacă șeful Tobașilor mi-ar răpi-o.

Demonul zâmbi cu un gest binevoitor și zise:

— Jacobo n-aveam nevoie să te pui la atâta încercare; dar voiam să te silesc să-ți manifestezi noblețea sufletului tău.

Tânărul metis rămase rece și liniștit ținând în mână scrisoarea, lui Dolores dar fără să i-o dea, Icarahy, care ghicea ce se petrece în sufletul tânărului îi zise cu gravitate.

— Jacobo, voiam să te pun la încercare și acum sunt satisfăcut. Îți fac cu plăcere promisiunea de a înmâna chiar eu personal scrisoarea senoritei Dolores, credinciosului său amic, căpitanul Sandoval.

Jacobo roși de bucurie și înclinându-se, zise:

— Nu mă așteptam la mai puțin din partea voastră stăpâne. Mulțumesc. Iată cele doua scrisori. Citiți-le, ordonați... sunt la ordinele voastre.

Demonul arătă un scaun lui Jacobo, care refuză să stea pe când interlocutorul său, deschidea plicul adresat lui. Și citea scrisoarea lui Dolores Alcanta. Apoi lăsă să cadă scrisoarea și-și rezemă fruntea în mână.

Jacobo observa pe furiș efectul ce-l făcuse scrisoare asupra Demonului. Acesta după ce o reciti de câteva ori, dete curs liber furiei sale și mototolind scrisoarea o azvârli pe biroul său, apoi se întoarse o reciti, o rupse în mii de bucățele.

Jacobo rămase nemișcat ca și când ar fi fost de marmură.

După ce trecu primul acces de furie Demonul se adresă tânărului mesager, întrebându-l:

— Cunoști conținutul scrisoarei pe care am citit-o acum?

— Da, stăpâne.

— Și pe acela al scrisoarei lui Sandoval?

— Da, stăpâne.

Icarahy fixă lung pe Jacobo.

— Ce conține scrisoarea căpitanului?

Jacobo scoase revolverul de la brâu, îl prezenta Demonului și răspunse cu mândrie.

— Dacă demonul pampasurilor mi-ar încredința un secret i-aș da același răspuns: acest revolver să curme vorba trădătorului; căci va fi veșnic trădător al acelor care se vor încrede într-însul.

Demonul tresări și murmură:

— Bine Jacobo, ia-ți înapoi revolverul și fumează țigara asta. Apoi ducându-se la panoplie, luă un splendid revolver pe care-l oferă tânărului zicându-i:

— Jacobo, în așteptarea altor daruri mai bogate, primește această armă de valoare. E de o rară precizie și în mâinele tale va deveni teribilă.

Jacobo fu atât de fericit încât abia putu să-i mulțumească.

Demonul reluă:

— Și-acum Jacobo, să venim la a doua parte a misiunii tale. Trebuie să ai un răspuns... iată-l. „Primesc toate clauzele și condițiile care-mi sunt impuse în ultimatul senoritei Dolores, îndată ce va redeveni oaspele meu și până la achitarea răscumpărării unchiului său și a căpitanului Sandoval”. Acum repetă ce ți-am spus.

Jacobo repetă vorbă cu vorbă.

— Foarte bine; tu și tovarășii tăi veți petrece după amiază și noaptea aci, apoi vă veți înapoia în pampas... Sper că, spre a răsplăti devotamentul tău senorita Dolores va obține de la tobași să nu te lege de parul de tortură.

Tonul dis plăcu lui Jacobo care replica:

— Devotamentul meu pentru senorita Dolores e datorat folosului pe care-l puteți trage din cele trei milioane pe care ea vi le oferă și promisiunii pe care ea mi-a făcut-o de a-mi da pe Giacinta de soție. Și apoi salvez viața lui Cardon și a lui Cicuta pentru care senorita s-a obligat să plătească o sumă importantă îndată ce va fi liberă.

Dar Demonul replică.

— Dar și eu salvez viața acelor soldați și a ta însăși, primind, ultimatul senoritei Dolores.

Demonul tăcu și făcu un semn lui Jacobo, care înțelese că trebuie să se retragă...

Voi să iasă, dar Demonul îl rechemă:

— Ai înțeles? Dacă ajungi la lagărul tobașilor fără ca locotenenții mei să-i fi distrus, să se teamă de furia mea.

Demonul vrea victoria, de nu moartea învinșilor va fi hotărâtă fără milă, oricare ar fi numărul lor..

— Vor ști să învingă, sau să moară, stăpâne!

— O pretind! Și cum Jacobo nu ieșea încă îl întreabă.

— Ce mai aștepti.

— Mă gândesc la un lucru secundar și care nu e decât o simplă formalitate.

— Care Jacobo?

— Stăpâne, faima curtoaziei voastre față de femei a trecut de frontierele Argentinei.

— Bine, bine... Pe urma?

— Senorita v-a scris și voi nu i-ați răspuns prin scrisoare. Nu credeți că?...

Demonul ridică din umeri.

— Fie. Cu toate că această scrisoare poate deveni o armă teribilă în contra mea. Ascultă Jacobo, știi să scrii, să citești?

— Și să socotesc, stăpâne, când Tobașii m-au răpit din brațele mamei mele, eram cel mai bun elev la școalei călugărilor Sfântului Rosario.

— Cu atât mai bine. Dacă vei continua să fii valoros, mai târziu vei obține grade și onoruri în viitorul guvern al republicii.

— Sper să le merit într-o zi stăpâne.

Și Demonul arătându-i o masă pe care era un enorm registru deschis, îi zise:

— Pe când eu voi scrie, citește prima pagină și dacă vrei cu adevărat să fii în serviciul justiției, fraternității și egalității, adaogă și iscălitura ta la aceea a miilor de conspiratori care au credință în aceste trei cuvinte: dreptate, libertate, fraternitate.

— Voi iscăli stăpâne, fără să citesc.

— Nu, citește. Vreau să citești. Jacob se închină și așezându-se în fața registrului citi cu atenție proclamația către revoluționari Argentinei, apoi întinse condeiul de aur în călimara deschisă și semna cu gravitatea unui om care împlinește o datorie sacră.

— Stăpâne am semnat pentru Dreptate, libertate și fraternitate.

Un fulger de satisfacție străluci în ochii Demonului.

— Foarte bine! Iată scrisoarea pentru senorita. Dacă nu te revăd înainte de plecare, adio și drum bun, dragă băiete.

CAPITOLUL VI

O capturare anevoioasă

Pe când se petreceau acestea cei trei cercetași se ocupau de capturarea calului înstelat. Indicațiile araucanilor erau exacte. Pe la apusul soarelui, cei trei cercetași și însoțitorii lor ajungând pe culmea unui colnic văzură deodată o vale scăldată de un râu larg și acoperită de iarbă deasă, iar în fundul ei o turmă sau „manada” de cai sălbateci, care pășteau, sau galopau voioși după placul lor.

— Iată-i mii de pipe! strigă Marius.

— Să ne ascundem! sfătui Tehuam-Peq.

Cei cinci călătorii se ascunseră în dreptul unor blocuri de stâncă având grija să puie cailor botnițe ca să-i împiedice de a necheza.

Văzură în curând calul înstelat pe care-l căutau. Era un cal negru, de talie mijlocie zvelt și cu semn caracteristic: purta pe frunte o stea albă. Nu era stea de un desen regulat cu câteva smocuri de fire de păr alb așezate în unghiuri succesive, care formau o figură ce se asemena cu o stea.

Păștea liniștit în marginea râului și era înconjurat de vreo treizeci de cai printre care era singurul negru.

Pe drum cercetașii și Tehuam-Peq stabiliseră planul cum să procedeze la capturarea calului. Acum rămânea să hotărască, dacă trebuia să procedeze imediat, sau să aștepte până a doua zi.

Imediat era primejdios, din pricină că se înnopta și calul ar fi putut fugi fără să-l poată vedea, pe când a doua zi de dimineață ar fi fost ușor să-l prindă chiar dacă ar fi fugit.

Totuși Tehuam-Peq fu de părere să încerce imediat de teamă că toată turma să nu plece peste noapte.

— Deci să ne despărțim, zise el. Și când voi vedea că ați ajuns la postul desemnat, voi ieși din ascunzătoarea mea; și mă voi repezi la calul înstelat. Dacă izbutesc să-l prind alergați spre mine, dacă nu izbutesc rămâneți la posturile dv. așteptându-l ca să-l prindeți cu lațul în trecere.

În momentul în care se urca în șea, cei trei cercetași și Zomba văzură pe Tehuam-Peq făcând un lucru extraordinar. Arucanul

desfăcuse curelele șelei, lăsându-le să cadă la pământ și scoase calului frâul și zăbala din gură. Apoi scoase carabina, cartușiera și o parte din haine, neținând în mână decât lațul.

— Dar ce faci întrebă Raimondo?

Araucanul zâmbi și răspunse.

— Voi îndrepta calul spre turmă în linie oblică și mă voi ascunde după burta animalului ținându-mă atârnat cu picioarele de sfoara asta pe care i-o voi lega de coadă și cu mâinile de coamă.

Când voi fi aproape, mă voi ridica pe spinarea calului și astfel calul înstelat nu mă va vedea înainte de a-i azvârli lațul.

Cei trei cercetași găsiră ideea minunată și porniră fiecare spre postul lui, Zomba și Marius spre stânga și Raimondo și Jan Bart spre dreapta, având grijă să nu facă zgomot.

Araucanul rămase singur, ascuns îndărătul stâncii. Trecu un sfert de oră. Îndată ce Tehuam-Peq văzu pe cercetași și pe Zomba ajunși îndărătul unui grup de arbori, care era locul convenit întrei ei, se pregăti de plecare. Legase de coada calului o frânghie care forma un nod mare. În acest nod își vârî piciorul drept pe care rezemă ușor piciorul stâng, rămas liber apoi se prinse cu mâinile de coama calului, stând astfel întins de-a lungul animalului.

Acești cai sunt de o rasă inteligentă și dresați în mod special.

Îi era deajuns lui Tehuam-Peq să plescăie ușor sau să-l împingă cu genunchiul ca să înțeleagă ce așteaptă de la el și să pornească spre fundul văii. Coborî încet pe panta colinei ajungând în zece minute în apropierea turmei.

Cu o ușoară apăsare pe gâtul animalului îl opri și dintr-o săritură trecând piciorul stâng pe deasupra spinării animalului, îi sări în crupă. Cu genunchii strânse coapsele calului, care necheză, se ridică pe picioarele dinapoi, recăzu brusc pe copite și porni în galop. O confuziune de nedescris se produse în mijlocul turmei. Calul înstelat ridică capul; ciuli urechile dar lațul şuierând se desfășură ca un imens șarpe și îl prinse învârtindu-i-se de mai multe ori în jurul gâtului. Simțind lațul, calul nechează furios și recăzând pe picioarele dinainte încercă să fugă. Dar lațul se întinse pe când calul lui Tehuam-Peq se înțepenea pe picioare ca să reziste formidabilele eforturi a celuiilalt. Calul negru fu răsturnat pe spate și Tehuam-Peq scoase un strigăt de triumf.

La acest strigăt cercetașii și Zomba ieșiră din boschete și.. porniră în galop. Marius ajunse în clipa în care calul se ridica în

picioare.

Atunci se văzu un lucru minunat. Marius scoase picioarele din scări și-și lansă calul alături de calul negru. Acesta văzând un alt cal făcu salturi și mai formidabile și se repezi dar înaintea să-l fi putut musca se îndoi sub greutate ce-i cade în spate. Era Marius care un salt trecuse de pe șeaua lui pe spinarea calului înstelat. Marius strânse genunchii ca să nu fie azvârlit la pământ scoțând cuțitul de vânătoare tăia lațul care-l ținea legat. O secundă calul rămase nemișcat, dar simțindu-se liber, scoase un nechezat puternic și porni într-o cursă nebună. Marius se plecă pe gâtul calului și îi aruncă după cap o frânghie care-i alunecă între fâlcile deschise întocmai ca un frâu.

Acum se ținea mai bine pe spinarea calului, care în cursa lui dezordonată trecu râul dintr-un singur salt și se afundă într-un fel de strâmtoare, între două stânci, coborând pe o pantă repede în câmpia nemărginită.

Dar în clipa, aceea se petrecu un incident neașteptat. Marius care eră cu mult înaintea camarazilor săi se găsea singur și observă că râul forma un cot brusc așa că armăsarul era nevoit să-l treacă iar spre a coborî în câmpie.

Și pe când calul se apropia de mal și se pregătea să-și facă vânt, Marius auzi un strigăt și văzu un om care de pe malul celălalt îndreptă spre el carabină. Dintr-o ochire constată că omul purta costumul unui *gaucho*. Calul speriat de strigătul acela; greși mișcarea și în loc să sară pe mal recăzu greoi în apă târând și pe Marius chiar în clipa în care omul trăgea asupra acestuia.

Cercetașul simți o ușoară durere la umărul stâng pe când calul recăpătându-și echilibrul își continuă galopul pe malul opus. Marius înțelese că va trece la doi pași de omul, care-l ochea din nou. Atunci, strângând hăturile într-o singură mână, cu dreapta scoabe revolverul de la cingătoare și întinzând brațul trase chiar în clipa în care trecea pe lângă necunoscut. Detunătura carabinei acestuia se confundă cu aceea revolverului cercetașului. Și cum calul înstelat simțindu-se pe pământul sigur pornise iarăși în galop, Marius nu putu nici cel puțin să se întoarcă înapoi ca să vadă ce se făcuse misteriosul adversar.

Citiți urmarea în fascicula Nr. 32 a **CELOR TREI CERCETAȘI** care apare Sâmbătă 13 Mai

Răzbunarea lui Icarahy.

Cuprins

CAPITOLUL I În căutarea Tobaișilor.....	4
CAPITOLUL II La ora fixată.....	16
CAPITOLUL III Un nou aliat al Demonului.....	21
CAPITOLUL IV Și cei trei cercetași?.....	34
CAPITOLUL V Un îndoit ultimatum.....	38
CAPITOLUL VI O capturare anevoioasă.....	46
Cuprins.....	49

Din „CEI TREI CERCETAȘI“ a apărut până acum :

No.	No.	No.
1. La vâle întâmplări	25. Un „Păice“ în	48. Mașina de tăiat
2. Braț de sânge	(ghetari)	(capete)
3. Tara groazei	26. Insula Paștelui	49. Tango-ul lui Zomba
4. Botușile roșii	27. „Glasul din stâncă“	50. Atacul aerian
5. Lupta dela Kasba	28. Prizoniera Patago-	51. Templul misterios
6. Cecii de 5 milioane	(inilor)	52. Cascada fără fund
7. Rebeții din țări	29. Strămtoarea Mac-	53. Elmele întemetați
(Apasilor)	(gellan)	54. Pădușii în flăcări
8. Misterul lacului	30. Demonul Pampa-	55. Rieșantul albastru
(Saern)	(sului)	56. Cursa sângeroasă
9. Cercul de foc	31. Călugăr instelat	57. Pământul tremură
10. Văturile Cataractei	32. Răsunarea lui	58. Misterul lacului
11. Lupta navală	(Icarahy)	59. Cravata blestemată
12. Diversii asasinii	33. Revanșa Cercetașilor	60. Regele furtunilor
13. Goleșii țafală	34. Misterul mării roșii	61. Traditorul demască
14. Pluta răcătă	35. Tăntul furios	62. Aventură din Londra
15. Jânglia tragică	36. Mortul viu	63. Triumful celor trei
16. Secta strângătoare	37. Caravana blestemată	64. Pustiul Australian
(Irio)	38. Desertul Camapuan	65. Itascaia oceanilor
17. Pirații din Tonkin	39. Diamantul furat	66. Regina bandiților
18. Pagoda insufletită	40. Pădușii misterioși	67. În deriva spre Sud
19. Mina răcătă	41. Saltul morții	(Sud)
20. Conspirația indu-	42. Câmpul morții	68. Golfuri speranței
(Jlor)	43. Jefitorii din Fer-	69. Misterul pașilor pe
21. Creatorul de mon-	44. Cele 3 capete în	(trăpăda)
(Jtri)	(trăpă)	70. Călugăr nebun
22. Tezaurul oțelurilor	45. Oraza Siberiană	71. Clăpoteii din pădu-
23. Ultimul deportat	46. Pelerindele negre	(șea misterioasă)
24. Tăcutul internat	47. Șanșii infernali	72. Urmele de sânge
		73. Indienii furești

La „Cei trei cercetași“ se pot face și abo-
namente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei

20 „ 80 „

30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal,
sau se achită la ghișeele ziarului „UNIVERSUL“.

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMĂNAL SÂMBĂTA

